

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE GESTOLEN VIOL

15 cent.

Raffles zag, dat hij juist op tijd was gekomen.

No. 1270.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE GESTOLEN VIOOL

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET MEISJE MET DE VIOOL.

Omstreeks negen uur in den avond waren er een achttal heeren bijeen, de meesten nog jong, allen in rok, in den kleinen salon, behoorende tot de woning van Alphonse Sabadoni, die nog niet lang geleden deze woning, bestaande uit zeven vertrekken, gehuurd had op de tweede verdieping van een van die oude fraaie huizen, zooals men ze nog wel vindt op den linker Seineoever, niet ver van het prachtige stadhuis, het Paleis van Justitie, en de eeuwenoude Notre Dame.

Deze salon was tevens een soort van muziekkamer, want er stond een groote vleugelpiano op een lage estrade: tusschen de twee hooge, smalle ramen, die tot aan den grond reikten, stond een harmonium, en in een hoek stond een fraaie cello, met den strijkstok tusschen de snaren en den toets gestoken.

Nu en dan liep een bediende afgemeten door het vertrek, kondigde nu eens een bezoeker aan, en ging dan weer rond met ververschingen.

De heer des huizes, ongeveer dertig jaar, met een olijfkleurig, wat uitgerekt gelaat en een klein, gitzwart snorretje, stond in het midden van de vrij groote kamer, en onderhield zich met een kleinen, dikken man, die in een kop koffie roerde, en nu en dan naar hem opzag, door zijn glinsterende lorgnetglazen.

— Dus wij zijn werkelijk niet voor niets

gekomen, mijn waarde Sabadoni? vroeg het dikkertje, na een slokje van zijn koffie te hebben genomen.

— Ik verzeker je, Meslones, dat je je gang niet zult beklagen! gaf Sabadoni ten antwoord, en even ontblootte een glimlach zijn sneeuw-witte tanden. Zij is een genie, je zult het zelf kunnen beoordeelen! En zij is nog meer dan dat — zij is een buitengewoon mooi kind!

— Men fluistert allerlei zonderlinge dingen, Sabadoni! Men praat — van.... eh....! Is dat zoo, jij Don Juan?

— Nog niet! antwoordde de ander, terwijl heel even zijn fraai geteekende wenkbrauwen de hoogte ingingen. Maar ik denk dat het niet lang zal duren, of de mooie Caroline is de mijne!

— Dan is men dus wat voorbarig geweest! zeide het dikke mannetje. Toevallig ontmoet in een restaurant zeker?

— Zelfs dat niet! Op straat — zoo maar op straat, mijn waarde! Ik hoorde haar spelen op een binnenplaats, en de toon van haar instrument trof mij, maar meer nog de virtuositeit waarmede zij het bespeelde. Maar aan dat alles dacht ik zelfs heelemaal niet meer, toen ik nieuwsgierig naderbij kwam en haar zag! Gekleed in weinig meer dan vodden, geleek zij toch op een klein godinnetje! Goudblond haar, daarbij schitterende, ree-

bruine oogen, grooter dan ik ze ooit zag, en —

Hij hield even op, want zijn blik was gevallen op twee pas binnengetreden heeren, die op dat oogenblik reeds vlak in zijn nabijheid stonden, en van wie hij er slechts een goed kende, terwijl de ander hem volkomen vreemd was.

Het was een rijzig man, wiens rechterarm in een draagband hing, met schoone, regelmatige trekken, en de houding van iemand die gewend is om te bevelen.

De ander had rondgekeken tot hij Sabadoni in het oog kreeg, en richtte zich nu op levendigen toon tot dezen met de woorden:

— Mijn waarde, je ziet dat ik gevolg heb gegeven aan je uitnoodiging, en ik ben zoo vrij geweest, een van mijn vrienden mede te brengen, dien ik pas een paar dagen geleden heb leeren kennen, en aan wien ik je graag zou willen voorstellen. Het is Graaf Edward Palmhurst, uit Londen. Waarde Graaf, dit is Sabadoni van wien ik U al verhaald heb, en die ons van avond wil vergasten op een onge- woon kunstgenot, zooals hij het noemde.

De beide heeren bogen voor elkander, en graaf Palmhurst stak Sabadoni de linkerhand toe, terwijl hij glimlachend zeide:

— Duidt het mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik U de linkerhand moet geven. Ik heb een klein ongeluk gehad met de andere.

— Toch niets ernstigs, hoop ik; vroeg de gastheer hoffelijk.

— Een eenvoudige verstuiking! Over drie of vier dagen zal alles genezen zijn, meent de dokter mij te mogen verzekeren.

— Des te beter! Wees welkom, mijnheer, en beschouw U, bid ik U, als tot mijn vrienden te behooren! Ik ken George Duhamel reeds lang, en zijn vrienden zijn de mijne.

Even gingen zijn scherpe, zwarte oogen over de slanke gestalte en het edel besneden gelaat van den nieuwen bezoeker, en toen werd zijn aandacht weder gevraagd voor iets wat Meslones zeide, en Duhamel en de graaf wendden zich af, en waren dra in gesprek verdiept met eenige andere gasten.

— Wie is dat? vroeg de kleine dikke man fluisterend, die den naam niet goed had gehoord.

— Een Engelsche graaf! antwoordde Sabadoni schouderophalend. Dat is weer een van die grappen van Duhamel, om mij hier onverwacht zijn nieuwste kennissen op het dak te sturen — en de hemel weet dat hij heel spoedig vriendschap sluit! Toch kan hij weten, dat ik niet op die verrassingen gesteld ben, en vooral niet op avonden als deze! Wat drommel, wij willen toch ook wel eens onder ons zijn!

Meslones kneep zijn kleine, bijziende oogjes

bijna heelemaal dicht, liet een zacht gefluit hooren, en zeide grinnikend:

— Het wordt dus een feestje? Niet alleen een muzikaal genot?

— Dat zou tamelijk vervelend zijn, dunkt mij! antwoordde Sabadoni met een minachtend neus ophalen. Ik heb nog acht danseressen van de Moulin Rouge, en Grock! Dan komt het soupeetje, en daarna zullen we verder zien.

— Wel, wel, ik geloof dat de duisternis voor mij optrekt! zeide Meslones, nog altijd met datzelfde onaangename lachje om zijn dikke lippen. Komt zij alleen?

— Wie bedoel je — Caroline Huguet, mijn kleine violiste?

— Natuurlijk bedoel ik haar, ondeugd!

— Nu, dat durf ik niet hopen! Ik heb natuurlijk, toen ik haar uitnoodigde om hier te komen spelen, gezegd dat zij niets te vreezen had, dat er ook dames zouden zijn — waarbij ik natuurlijk verzwegen, dat die dames de danseressen waren uit de Moulin Rouge, maar zij lijkt mij een angstig vogeltje toe en zij zei, dat zij in ieder geval haar vader zou meebrengen.

— Dit kan lastig worden! meende Meslones grijnslachend.

— O, hij zag er uit als een echte drinkebroer! zeide Sabadoni verachtelijk. Wij zullen hem flink wat wijn laten drinken, en dan is het even- goed alsof hij er niet was. Ik kan je zeggen — ik ben heusch verliefd op dat kleine ding, en dat is mij in langen tijd niet gebeurd!

— Ik ben benieuwd hoe Georgette Leblanc daarover denkt! hernam Meslones droogjes.

— Zij kan denken wat zij wil! hernam Sabadoni grof. Ik ben gelukkig niet met haar getrouwd!

— Best mogelijk, maar Georgette is er een, die zich niet zoo gemakkelijk op zijde laat dringen! hernam de kleine dikke man, terwijl hij zijn kop koffie op het blad zette van een juist passeerenden bediende.

Sabadoni vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen, en keek toen op zijn horloge.

Er waren nog eenige heeren binnengekomen, en er waren er nu twaalf bijeen, en Sabadoni scheen juist een bevel te willen geven om met de voorstelling te beginnen, toen Meslones hem aan de mouw trok en zeide met een hoofdknikje in de richting van den Engelschen graaf:

— Ik kan mij natuurlijk vergissen, maar ik krijg den indruk dat die Brit op deze soort vermaken niet eens zoo bijzonder gesteld zal zijn!

— Op een Engelschman kan men nooit staat maken! Ik bedoel op hun uiterlijk! zeide Sabadoni. Ik heb er gekend, ware Nero's onder

een uiterlijk als van een bedeesden jongeman. Overigens, als het den nieuwen vriend van Duhamel niet bevalt, dan kan hij natuurlijk heengaan, zoodra het hem maar belieft!

Hij klapte in de handen, het werd stil, en hij zeide met zijn donkere, eenigszins slepene stem:

— Mijne heeren, mag ik U verzoeken, thans in de zijkamer te gaan, waar ge zult mogen rooken, hetgeen ik hier streng zal moeten verbieden? Wij zullen beginnen, als gij het goed vindt, en gedurende het eerste nummer kunnen de bedienden hier alles in orde maken!

Reeds waren de tusschendeuren opengeworpen naar een ruim vertrek, aan het einde waarvan een tooneeltje was opgeslagen, afgesloten door een dubbel gordijn van donkerroode zijde.

Daar achter scheen men nog bezig te zijn met het een of ander, want nu en dan bewoog het gordijn.

Graaf Palmhurst, die aan de zijde van Duhamel was binnengetreten, boog zich een weinig naar hem over en vroeg op zachten toon:

— Kent gij mijnheer Sabadoni werkelijk reeds lang?

— Minstens anderhalf jaar!

— Dat is inderdaad buitengewoon lang! hernam de graaf met een tikje sarcasme in zijn stem, hetwelk den ander echter scheen te ontgaan. Is hij werkelijk een vriend van U?

— Hij is wat wij Parijzenaars nu eenmaal een vriend noemen! antwoordde Duhamel, schouderophalend. Wij hebben dezelfde club, wij zien elkander wel eens in de foyer van den schouwburg, wij noodigen elkander wel eens uit.

— Is hij inderdaad zoo rijk als hij zegt?

— Zeer rijk!

— Maar hij is — geen echte Franschman?

Duhamel antwoordde niet dadelijk, krabde zich even achter het oor, en antwoordde toen met een lachje:

— In ieder geval is hij genaturaliseerd! Het is waar dat zijn naam Italiaansch klinkt — of in ieder geval Levantijsch! Men zegt dat hij verbazend veel geld van zijn vader geërfd heeft, die weer rijk is geworden in den oorlog. Trouwens, het schijnt dat hij zijn best doet om zoo spoedig mogelijk door dat groote fortuin heen te komen. Zijn intieme feestjes kosten heel wat geld!

— Dat is waar! Wat krijgen wij eigenlijk vanavond nog meer, behalve Grock? Van hem weet ik af, maar de rest is me onbekend gebleven!

— Dan moest ik het eigenlijk niet verklappen! hernam Duhamel lachend. Maar wat komt het er ook eigenlijk op aan. Eerst krijgen we dus den beroemden komiek, dan treden er acht danseressen op uit de Moulin Rouge, vervol-

gens misschien een paar boksers, maar dat is nog niet zeker, want wellicht worden zij vervangen door worstelaars, en tenslotte zal Caroline Huguet spelen, de ontdekte ster.

— Een artiste? vroeg de graaf nieuwsgierig.

— Een straatvioliste, mijn waarde graaf! Ja, daar kijkt gij van op. Hij moet haar bij toeval hebben hooren spelen, ergens op een binnenplaats, en hij was zoo getroffen door haar spel — en ik denk door haar schoonheid, dat hij niet rustte, alvorens hij haar had weten over te halen, hier een concert te geven! Zij krijgt er trouwens duizend francs voor, en dat vind ik goed betaald voor zoo'n schepseltje! Tusschen ons gezegd en gezwezen — ik ben heel bang dat Sabadoni zich in de vingers zal snijden, wat het muzikale gedeelte betreft, want hij heeft niet zoo heel erg veel verstand van muziek, en bovendien zal zijn hartstocht hem misschien wel weer parten hebben gespeeld! Als het gezichtje mooi is, dan is het spel ook mooi! Ik zie daar nog twee stoelen, daar voor-aan, en wij moesten maar plaatsnemen, dunkt mij!

Niet zonder moeite baanden zich de twee heeren een weg door de lachende en pratende heeren, terwijl de tusschendeur naar de muziek-kamer weer werd gesloten en zoodra zij plaats hadden genomen vroeg de graaf weer:

— Komt zij alleen?

— Met haar vader!

— Weet zij dat zij hier geen damesgezelschap zal aantreffen?

— Sabadoni heeft haar wijsgemaakt, dat er werkelijk dames zijn, en in zekeren zin heeft hij ook gelijk — als men de danseresjes van de Moulin Rouge zoo wil noemen.

De graaf scheen nog iets te willen zeggen, maar er werd achter het roode scherm drie-maal op de planken van het geïmproviseerde rooneeltje gestampt, toen weken de gordijnen terzijde, en een oogenblikje later was de be-toemde Grock met zijn kunsten begonnen.

— Eigenaardig! bromde Duhamel, toen de befaamde clown eenigen tijd aan den gang was met zijn onmogelijke grollen. Ik heb hem verscheidene malen gezien, en ik verbeeldde mij dat hij veel grooter zou zijn! Dat komt misschien wel omdat ik nooit zoo dicht bij het tooneel heb gezeten, en dat dit podium hier vrij hoog is.

Wat hij verder nog wilde zeggen ging verloren onder het oorverdoovende gehamer op de zeer oude piano, welke de clown op dit oogenblik mishandelde met handen en voeten.

Er werd geschaterlacht om zijn dwaze tronie, zijn bewegelijke pruik, die nu en dan plotseling overeind ging staan als Grock ergens van schrok, om zijn ontzaglijke platvoeten, om zijn

gekke liedjes, en om zijn zot accent. Na twintig minuten was zijn nummer afgeloopen, en hij vertrok onder een beschaafd, niet al te luid handgeklap, dat heel wat verschilde van den razenden storm van toejuichingen, die hem uitgeleide deden, wanneer hij in de Folies Bergères optrad.

Intusschen waren er voortdurend bedienden rondgegaan met wijn en sigaren, maar ook met whisky-soda en cognac.

Een zeer vroolijke stemming had zich reeds van het geheele gezelschap meester gemaakt; men praatte dooreen, met glinsterende oogen en roode gezichten, terwijl het tooneeltje haastig werd afgebroken, zoodat er ruimte vrijkwam voor de danseressen, die een oogenblikje later binnenstoven, onder de opzweepende klanken van een kleine jazz-band, uit drie negers bestaande.

Nu en dan verlieten zij de dansplaats en kwamen afzonderlijk of bij kleine groepjes temidden van de stoelen der gasten dansen en huppelen, en menige hand werd dan naar haar uitgestrekt, die zij behendig ontweken, met een spottend lachje om de geverfde lippen.

Maar in elk geval dansten zij prachtig, met een lenige katachtige gratie, die acht Engelsche deerntjes, dat kon niet ontkend worden.

De heeren kregen eerst een modernen, echt Engelschen variëtedans te zien, vervolgens een oud Egyptischen dans, negerdansen en tenslotte weder een algemeenen dans, met licht-effecten — en toen verdwenen zij weder als een warrelwind, en nu werd er geklapt door al die deftige heeren, dat het ratelde, en vijf, zes keeren moesten zij terugkomen.

De kelen waren droog geworden, en de bedienden moesten weder rondgaan met hun bladen met wijn.

En ook de worstelaars kwamen opdagen, en worstelden, onder het toeziend oog van een scheidsrechter en rustig in hunne zetels achteroverhangend, zagen al die fijngekleede, rijke heeren toe, hoe daar de machtige, sterke lichamen zich spanden als veeren, bedekt werden met glimmend zweet, en kraakten in de voegen bij de krachtsinspanning van die kolossen.

Het was reeds bijna half elf, toen de korte pauze was afgeloopen, en de heeren begaven zich opnieuw naar de muziekzaal, waar nu de kleine speelster zou optreden.

En toen de deuren werden opengeworpen, bleek zij daar al te staan, bedeesd, maar frisch als een bedauwde bloem in haar zeer eenvoudig, lichtblauw katoenen jurkje, dat met wie weet hoeveel moeite was vervaardigd voor deze gelegenheid, van het bijeen gespaarde geld.

Zij had haar viool reeds uit de kist genomen, en stond gereed bij den vleugel, en bij haar

stond een man met een rood drankgezicht, kleine, diepgezonken oogjes van een onbestemde kleur, onder ruige wenkbrauwen, en een geweldige neus, paarsblauw, die maar al te zeer aantoonde, wat de lievelingshartstocht van zijn bezitter was.

Hij droeg een fluweelen buisje, een lange slipdas, onder een omgeslagen boord, en een wijde, ouderwetsche kunstenaarsbroek, nauw op de enkels.

Dadelijk maakte hij een onbeholpen buiging voor het gezelschap dat daar binnentrad, en het meisje bloosde, en durfde nauwelijks de oogen op te slaan, terwijl zij het hoofd gebogen hield en een bevallige neiging maakte.

Maar er kwam een uitdrukking van onrust en zelfs angst in haar oogen, toen zij ze ophief, rondkeek en zag dat er bij het gezelschap volstrekt geen dames waren. Instinctmatig deed zij een stap naar haren vader toe, die trotsch zijn knevel opstreek en rondkeek, zooals het een waarachtig kunstenaar betaamt, die zich verheven weet, zelfs boven de rijkste, deftigste lieden.

Maar Sabadoni trad aanstonds op haar toe, vatte een van de kleine handen, en zeide met zijn inpalmende stem vleierend:

— Je moet niet boos zijn, meisje, omdat ik je een beetje gefopt heb, en je hier geen dames ziet! Maar wees maar niet bang! Er zal je geen kwaad geschieden. Mijnheer Huguët, wij mogen U zeker wel een glas wijn presenteren?

— De zaak is, begon Huguët op gewichtigen toon, maar met een zijdelingschen blik op de gevulde wijnglazen, die een bediende juist weer ronddroeg, dat ik zal moeten accompaneeren, en daarom —

— O, maar dat kan mijn vriend Meslones evengoed, en misschien nog wel beter! Hij is een waar genie, en speelt Bach evengoed als Mendelssohn, Wagner evengoed als de nieuwerwetsche jazzcomponisten! Uw dochter behoeft alleen maar te zeggen wat zij wil spelen, en het is in orde! Muziek is hier in overvloed, zooals gij ziet.

— Vader —! begon het meisje op smeekenden toon.

Maar reeds had Sabadoni Huguët een groot glas cognac in de hand gegeven en de oude dronk-aard zette het onmiddellijk aan de lippen en dronk het in een paar teugen leeg.

Intusschen had Meslones reeds wat muziek uitgezocht, en legde die naast zich op den opengeslagen vleugel. Toen wenkte hij het meisje bij zich, en even fluisterden zij met elkander.

Toen plaatste hij een muziekstuk op den lessenaar en de eerste, weeke, zwaarmoedige

tonen klonken van Winiawski's „Legende”.

En toen Caroline inviel, na de korte introductie voor piano alleen en slechts eenige maten

had gespeeld, toen wisten er een paar daar in de kamer, dat zij een groote kunstenares was, en een zeer schoon instrument bespeelde.

HOOFDSTUK II.

DE OORVIJG.

Eenigen van de gasten waren reeds zoo beschonken, dat zij, nauwelijks in hun stoel neergezeten, het hoofd op de zachte leuning neervlijden en zachtjes insliepen. Er waren er ook die niet het minste verstand hadden van muziek en zich heerlijk verveelden. Voorts zaten er daar eenigen, die wel eenig vermoeden hadden, dat dat mooie kind in haar eenvoudige jurkje heel goed speelde, maar in het heele huis waren er zeker geen twee of hoogstens drie, die beseften dat hier een begaafde kunstenares speelde, waarvan ieder geslacht er niet meer dan vijf of zes oplevert.

Graaf Palmhurst was een tikje bleeker geworden dan toen hij binnentrad en zat met gesloten oogen onbeweeglijk in zijn stoel.

Zoo zag hij dan ook niet, dat de oude Huguët een plaatsje had gekregen naast Sabadoni en het eene glas cognac na het andere leegde alsof het klaar water was.

Klagend zong het prachtige instrument in de muziekzaal, het meisje was heel bleek geworden, haar oogen hadden een starende uitdrukking gekregen en het was duidelijk, dat zij geheel en al opging in haar kunst, zonder op iets anders acht te slaan.

Zij speelde uit het hoofd, met een ongewone zuiverheid en reinheid van toon.

Het was heel stil geworden in de kamer en zelfs de bedienden durfden zich niet verroeren, maar bleven onbeweeglijk bij de deur staan.

En eindelijk stierven de laatste klanken weg en langzaam liet het meisje de viool zakken en nam met een verlegen glimlachje de complimenten in ontvangst van de heeren die dadelijk om haar heen waren gedrongen.

Haar glanzende, bruine oogen keken zoekend in het rond, maar haar vader was kalm op zijn stoel blijven zitten, blijkbaar reeds verre van nuchter en met een werktuigelijk gebaar telkens opnieuw zijn dikken knevel opstrijkend en half voor zich heen mompelend:

— Kunstenares.... groote kunstenares.... zal het nog ver brenegen....

Sabadoni had het meisje haar viool afgenomen

en die op den vleugel gelegd en hij wilde haar nu een glas wijn opdringen, maar zij weigerde verschrikt, schuw terugdeinzend van al die mannen met hun roode gezichten en hun al te schitterende oogen.

Er kwam wat afleiding, doordat Sabadoni en eenige anderen om Meslones drongen, teneinde hem te verzoeken een bepaald stuk te spelen en toen voelde het meisje, dat blijkbaar zeer verlegen en verschrikt was, een koele hand op de hare en toen zij een beetje angstig opkeek, zag zij in het bleeke, edele gelaat van den Engelschen graaf en zij hoorde zijn rustige stem haar vragen:

— Wil je mij niet eens iets van je vertellen, mijn kind? En wil je mij niet eens je instrument laten zien, dat zulk een prachtigen klank heeft?

Zwijgend liep Caroline op de piano toe, nam er het instrument af en stak het graaf Palmhurst toe, die het met de grootste aandacht bekeek, bij het licht van een staande lamp, het vernis nauwkeurig bezag en toen poogde, door een van de Es-gaten in het binnenste van het instrument te zien.

Hij draaide de viool om en om en eindelijk vroeg hij aan het meisje, dat bedeesd naast hem was komen staan:

— Heb je die viool allang, meisje?

— Zoo lang als mij heugt, mijnheer! Voor zoover ik weet is zij altijd in onze familie geweest!

— En is je de waarde van dat instrument bekend?

— De waarde, mijnheer? herhaalde het meisje hakkend. Ik geloof wel dat ze heel mooi is, mijn viool — maar over de waarde heb ik nooit nagedacht! Eenmaal heb ik haar bijna moeten verkoopen en toen was ik van plan er 100 francs voor te vragen!

De Engelsche graaf maakte een levendig gebaar van ontsteltenis en zeide op zachten, dringenden toon:

— Doe dat vooral niet, nooit! Maar mijn hemel, weet je dan niet, kleintje, dat je hier een echte Stradivarius bespeelt? De letters daarbinnen zijn nauwelijks meer te onder-

scheiden, omdat zij onder een laagje stof verborgen zijn, maar anders zou ik je kunnen laten zien, dat daarbinnen in het Latijn geschreven staat: „Stradivari fecit”, hetgeen beteekent: „Stradivari maakte dit”, en vervolgens het jaartal 1672. Omstreeks dat jaar maakte Stradivari, een leerling van Amati, zijn schoonste viool! Dit instrument is op het oogenblik, zooals de franc nu staat, minstens 500.000 francs waard.

Hij hield plotseling op, want vlak naast hem klonk een schor lachje en hij zag het roode, opgezette gezicht van den ouden Huguet, die waarschijnlijk gehoord had wat de Engelschman zooeven zeide.

Maar het volgende oogenblik werd de oude man onder den arm genomen door Sabadoni, die hem wegtrok van de staande lamp en een oogenblikje later met hem klonk.

Het leek alsof het meisje een beweging wilde maken om haren vader te volgen en zij prevelde ontdaan:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik mag werkelijk niet toelaten dat mijn stiefvader....

— Is hij je eigen vader niet? vroeg de graaf verwonderd.

— Neen mijnheer! Hij trouwde een jaar of vijf geleden met mijn lieve moeder, die al twee jaar dood is.

— Maar je heet toch Huguet?

— Dat is ook eigenlijk mijn naam niet — mijn moeder heette Laferme.

Tot zijn verbazing zag de Engelsche graaf dat er, toen zij dit zeide, een heete bloedgolf opsteeg in het gelaat van het jonge meisje en hij haastte zich dus, een ander onderwerp aan te roeren.

Hij tikte even op het blad van de viool en hernam:

— Heb je wel goed begrepen, mijn kind, wat ik je zooeven zeide van deze viool?

— Ik heb het verstaan, mijnheer — maar begrepen heb ik het niet! Ziet gij dat mijn viool 500.000 francs waard is?

— Op zijn minst! Een kenner, een verzamelaar, zou er waarschijnlijk nog wel meer voor over hebben. Zie toch eens naar dit prachtige vernis, hetwelk de eeuwen heeft weerstaan en dat nog even sterk en zonder een krasje is als toen deze viool uit de handen kwam van Stradivari! Overigens — reeds na een paar maten wist ik, wat dit instrument waard was! Volg mijn raad en bespeel het vooral niet meer in de buitenlucht! Het is nog een raadsel, dat de viool het zoo lang heeft uitgehouden in de koude en de vochtigheid!

Het meisje keek graaf Palmhurst met een

verbijsterenden blik in haar prachtige oogen, aan en stotterde toen:

— Maar als dat zoo is, mijnheer, dan zou ik — dan zouden wij geheel uit den nood zijn! Ik zou verder kunnen studeeren — en — mij onafhankelijk maken!

Graaf Palmhurst zag, dat hare oogen met een schuwe uitdrukking er nu in, naar het hoekje gingen waar haar stiefvader zat te drinken met eenige heeren, die blijkbaar den grootsten schik hadden in zijn zonderling taaltje en zijn grappige uitvallen en graaf Palmhurst scheen aanstonds te begrijpen, dat het leven van het jonge meisje in de onmiddellijke nabijheid van dien dronkenlap een hel moest zijn.

Hij zag haar ernstig aan en zeide op zachten toon, maar met den grootsten nadruk:

— Ontdoe u vooral niet van dit instrument, zonder mij eerst te hebben geraadpleegd! Ik zal je aanstonds mijn adres geven — geef mij ook het jouwe. Je moet in staat worden gesteld om door te studeeren, ook zonder je van dit prachtige instrument te ontdoen, dat je misschien eenmaal tot eer en roem zal brengen. Je bent een groote kunstenares, lief kind en nog een paar jaar van ingespannen studie zal je op den top van den berg brengen.

Het jonge meisje, geheel verward, blozend van blijdschap en ongedachte vreugde, wilde juist antwoorden, toen de heer des huizes alweer in zijn handen klapte en zijn stem klonk:

— Muziek! Muziek! Laat ons weer van je gaven genieten!

— Aanstonds dus! zeide de graaf zacht en hij begaf zich weer naar zijn plaats.

Het meisje had het instrument weer gegrepen en toen de Mazurka van Chopin weer klonk, was het, alsof het instrument jubelde onder de aanraking van haar fijne, geoefende vingers en alsof zij zelve gegroeid was.

Er was een blosje gekomen op haar bleke wangen en haar oogen schitterden als sterren onder het blanke, hooge voorhoofd.

Het was weer Meslones, die haar accompaneerde, maar de kleine dikkerd had al zooveel van den uitnemenden wijn van zijn gastheer gedronken, dat hij er in de moeilijkste passages jammerlijk naast sloeg, maar Caroline scheen dit niet eens te bemerken, zoozeer werd zij medegesleept door haar eigen spel.

Toen graaf Palmhurst eens rondkeek, bemerkte hij, dat de oude dronkaard, de stiefvader van de kleine violiste, verdwenen was.

Even fronste hij de wenkbrauwen, maar toen was zijn aandacht weer uitsluitend bepaald bij dat mooie, jonge kind, dat nu misschien reeds op het podium van de grootste concertzaal zou hebben gestaan, indien de omstandigheden haar wat gunstiger waren geweest.

Het muziekstuk liep ten einde en met een laatste, jubelend accoord brak het af.

Een kort oogenblik was het doodstil, want zelfs die loslevende onverschillige jongelieden, de meesten half beschonken, waren onder den indruk geraakt van dat heerlijke spel en een oogenblik later klaterde het applaus.

Sabadoni was opgestaan en kwam op het jonge meisje toe, dat daar stond, meer ontdaan dan verheugd over de uitbarsting van geestdrift.

Het was duidelijk te zien, dat hij, zooal niet volkomen dronken, dan toch allesbehalve nuchter was.

Er lag een leelijke gloed in zijn donkere oogen, toen hij haar, na een hoffelijke buiging, de prachtige viool afnam en die op den vleugel legde.

Toen strekte hij zijn bevende handen naar haar uit, vatte haar bij de schouders, bracht zijn gelaat dicht bij het hare en zeide, op zijn voeten wankelende:

— Dat heb je buitengewoon goed gedaan, mijn duifje! Kom hier — ik moet je er voor kussen!

Hij wilde haar naar zich toe trekken, maar het meisje schudde verschrikt zijn armen van haar tengere schouders, hetgeen hem tot grooter hartstocht scheen te prikkelen, want hij kwam opnieuw op haar toe, vatte haar ruw beet en gromde:

— Komaan, nu geen dwaze kunsten! Je hebt een belooning ruimschoots verdiend boven de 1000 francs, die ik je heb toegezegd! Ik verlang naar je mooie lippen, schoon kind!

Hij trok haar ruw aan zijn borst en zijn mond zocht haar lippen, maar zij worstelde wanhopig om los te komen en keek smeekend in het rond, maar zij zag niets anders dan roode, lachende, opgewonden gezichten, die het spelletje wel aardig schenen te vinden.

Nee, toch niet — plotseling rees daar vlak naast haar, een bleek, ernstig gezicht op en zij herkende aanstonds den vriendelijken heer van zooeven, die haar het sprookje had verteld van haar viool — een sprookje dat zij nog altijd niet kon gelooven.

En dezelfde stem van zooeven klonk vlak naast haar oor, nu echter niet meer vriendelijk, maar hard en bevelend:

— Laat dat meisje onmiddellijk los, mijnheer, want gij ziet wel, dat uw optreden haar zeer onaangenaam is!

Sabadoni keek den Engelschen graaf een kort oogenblik zeer verwonderd aan, alsof hij zijn eigen ooren niet vertrouwde, liet toen een schor lachje hooren, vatte het meisje nog wat steviger beet, trillend nu van hartstocht en poogde opnieuw haar gelaat naar het zijne te

trekken, terwijl zij zich uit alle macht van hem af trachtte te duwen, door de kleine, fijne handen tegen zijn borst te drukken.

— Mijnheer, help mij toch! vroeg zij klagend, het mooie hoofdje half naar den Engelschman gewend.

— Tot uw dienst, mademoiselle! antwoordde deze kalm.

En nu klonk de stem niet alleen bevelend, maar hard en snijdend, toen de Engelschman dreigend naast Sabadoni stond en hem toebeet:

— Laat haar nu onmiddellijk los! En bedenk dat ik zulke bevelen nooit tweemaal herhaal!

— Bevelen? herhaalde de Levantijn langzaam en verbleekend, terwijl hij onwillekeurig zijn greep wat deed verslappen, waarvan Caroline onmiddellijk gebruik maakte, door zich los te rukken, haar kostbaar instrument te grijpen en haastig, snikkend en geheel ontdaan, de kamer uit te snellen, zonder er zich zelfs van te overtuigen of haar vader haar wel volgde.

Die plotselinge verdwijning scheen Sabadoni zoo driftig, zoo woedend te maken, dat hij alle zelfbeheersching verloor en den Engelschman in het gelaat schreeuwde:

— Waar bemoeit ge u mee? Wat hebt ge mij te bevelen? Indien ik geweten had, dat ik een schoft in ons midden zou ontvangen. —

Hij had het woord nauwelijks gezegd, of een slag kletste op zijn bleke wang neer, zonder dat de Engelschman zich echter in het minst scheen op te winden.

Sabadoni was vaalbleek geworden en was zichzelf ternauwernood meester, toen hij met bevende stem, haast onverstaanbaar uitbracht:

— Dat zult ge mij betaald zetten!

— Waar en wanneer ge maar wilt, mijnheer! zeide de Engelschman koeltjes.

— Morgenochtend! Het is nog geen 12 uur — wees zoo goed, onmiddellijk een paar van uw vrienden hier te zenden. Ik zal in dien tijd mijn eigen getuigen hebben aangewezen!

Maar nu trad Duhamel naar voren, die volkomen overrompeld was door de snelheid waarmee dit betreurenswaardige voorval had plaats gehad en die nu uitriep:

— Zacht wat, zacht wat! Ziet gij niet eens, Sabadoni, dat mijn vriend den rechterarm in een draagdoek heeft?

Voor deze iets kon antwoorden had de Engelschman reeds uitgeroepen:

— Dat heeft niets te beteekenen, mijnheer, en ik verzoek u, u vooral niet te laten weerhouden door die omstandigheid, om mij partij te geven! Ik kan ook links schermen!

Hij boog vluchtig in het rond en was reeds bij de deur, toen Duhamel hem bij zijn mouw greep en zeide:

— Is u dat ernst, graaf?

— Geloofst gij, dat ik met een beleediging spot, mijn waarde?

— Niets kan u dus terughouden van dat onzinnige plan, om met een gewonden arm te gaan duelleeren?

— Niets!

— Ook niet de omstandigheid, dat de man, die u een scheldwoord naar het hoofd slingerde, niet heel veel zaaks is?

— Ook dat niet! Want hij gaat door voor een man van beschaving en van stand — en door zulke lieden laat men zich niet beleedigen!

— Maar — om een straatvioliste, mijn waarde graaf!

— Om een kunstenares, mijnheer! hernam de graaf hooghartig en hij stond op het punt om heen te gaan, toen Duhamel hem nogmaals weerhield en op vasten toon zeide:

— Als gij dan vast besloten zijt en niets u kan terughouden, dan verzoek ik u als een van uw getuigen te mogen optreden. Gij kunt mij dat niet weigeren, want ik ben degeen geweest, die u hier heeft geïntroduceerd en u in het zeer onaangenaam parket heeft gebracht! Is het u bekend, dat Sabadoni een voortreffelijk schermer is?

— Ik wist het niet, mijnheer — maar indien ik het wel had geweten, dan zou dat toch

volstrekt geen verandering hebben gebracht in mijn handelwijze. Als ge mij kent, beter dan thans, dan zoudt gij ook weten, dat de dood voor mij volstrekt geen verschrikkingen heeft. Intusschen — ik neem uw voorstel gaarne aan en ik zal zoo vrij zijn u over een half uur in kennis te brengen met een van mijn beste vrienden, opdat gij u beiden zult kunnen verstaan met de getuigen van dien laffen schelm daarbinnen!

De laatste woorden waren namelijk reeds gewisseld op de gang, in de nabijheid van de vestiaire.

Graaf Palmhurst informeerde nog naar het meisje, maar zooals hij wel vreesde, was zij onmiddellijk weggesneld, na in de vestiaire haar manteltje te hebben gevraagd, terwijl haar vader stomdronken in een zijvertrek op een sofa lag te ronken.

Op de stoep staande van het huis, terwijl een zachte lentelucht hem om de slapen woei, staarde de graaf een oogenblik voor zich uit en mompelde toen:

— Nu weet ik haar adres niet en zij niet het mijne! Maar ik zal niet rusten voor ik dat talentvolle schepseltje heb teruggevonden in deze miljoenenstad, of mijn naam is geen John Raffles.

HOOFDSTUK III.

EEN DUEL EN EEN ONTVOERING.

Toen Brand omstreeks één uur in den nacht naast Raffles in de groote auto zat, bestuurd door Henderson, den trouwen chauffeur, ten-einde zich naar het huis van Duhamel te be-geven, met wien hij een bezoek zou brengen aan de getuigen van Sabadoni, barstte hij uit, zichzelf nauwelijks meester:

— Maar dit is het werk van een krankzinnige, Edward! Mijn hemel, het is nog geen maand geleden, dat je hier in Frankrijk hebt geduelleerd!

— Niet om dezelfde reden, Brand!

— Een mooie verontschuldiging! Vergeet je dan heelemaal je gekwetsten arm?

— Over drie dagen zal hij volkomen genezen zijn!

— Dat zal je in den vroegen morgen wel veel helpen! riep de jongeman schamper uit. En vervloekt moge het oogenblik zijn, waarop je hier kennis hebt gemaakt met dien Duhamel.

— Je kunt wel wat hartelijker spreken over

iemand die mijn getuige zal zijn! merkte Raffles spottend op.

— En vervloekt moge ook zijn dat laatste karweitje, waarbij je dat ongeluk aan je arm gekregen hebt! riep Brand, zonder te letten op hetgeen Raffles zeide en doelende op een vrij gevaarlijk avontuur, een stoutmoedige inbraak in het huis van een ouden geldwolf, woekeraar van professie, welk avontuur wij echter tot onze spijt niet opgeteekend vinden in de gedenkschriften van Brand.

— Brand, blijf toch wat kalm, mijn waarde! viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Je bent het toch zeker wel met mij eens, dat ik onmogelijk anders handelen kon dan ik gedaan heb?

— Maar om een straatvioliste! riep Brand op een toon van wanhoop.

— Dien uitroep heb ik vanavond nog eens gehoord, Brand, en hij mishaat mij! ant-

woordde Raffles streng. Er klinkt iets minachtends in en dat is steeds en onder alle omstandigheden misplaatst, maar heel stellig in dit geval, want ik zeg je nog eens, dat dat meisje kunstenaarsbloed in de aderen heeft en over een jaar de wereld verbaasd zal doen staan door haar talent.

— En je weet niet eens, waar het kind zich op het oogenblik ophoudt. Je kent haar adres niet!

— En daarom zal ik niet rusten, voor ik dat zoo spoedig mogelijk heb ontdekt! En voor het geval ik daartoe niet bij machte mocht zijn — je begrijpt mij zeker, Charles — draag ik jou die taak op. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, indien ik zulk een opmerkelijk talent liet ondergaan! Van het kostelijk instrument spreek ik nog niet eens, dat op den duur niet bestand zal blijken te zijn tegen de inwerking van vocht en koude, jaar in, jaar uit!

Brand had de hand van Raffles gegrepen en drukte ze met kracht, terwijl hij uitriep:

— Zeg dat toch niet, Edward en laat die geheele dwaze onderneming varen. Men vecht niet met zulke lieden!

— Zwijg toch, Brand! zeide Raffles schouderophalend. Je weet immers zelf wel, dat je nonsens praat! Ik ben geen wildeman, ik ben geen houwdegen, ik keur zelfs het duel in verreweg de meeste gevallen af, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, dat een man van eer zich een lafaard toont, den naam van edelman onwaardig, als hij zich straffeloos laat beleedigen! Er zijn grenzen! Maar ik geloof dat wij er hier al zijn! Ja, dit is het huis van mijn nieuwen vriend Duhamel! Er brandt licht! Maak nu maar spoedig je afspraak met hem, ga naar het huis van Sabadoni en kom mij dan den uitslag zoo spoedig mogelijk melden, of nog beter — laat mij maar rustig slapen en maak mij wakker tegen den tijd, dat het noodig zal zijn. Het spreekt vanzelf, dat ik den degen kies!

Brand schudde mismoedig het hoofd en zeide zacht:

— Je hebt wel in een half jaar niet links geoeffend, Edward!

— Dan beloof ik je, dat ik morgenochtend nog een kwartier met je zal trekken! Ben je nu tevreden gesteld? Maak dan voort en wees niet onhoffelijk! Tot straks. Neem jij maar een taxi, dan laat ik mij door Henderson terugrijden met den wagen.

Brand stapte uit, het portier klapte weer dicht en terwijl hij aanshelde en binnen ging, raasde de groote wagen door de bijna volkomen verlaten straten van dat deel van Parijs en reed een half uur later, nadat Raffles was uitgestapt, de garage binnen van een van die

nieuwe huizen, welke men thans begint te bouwen aan de oostgrens van Parijs.

Raffles bezat nog een ander huisje op Montmartre, maar hij had deze kleine villa gehuurd met het oog op nieuwe plannen en omdat dit hem beter schikte bij het spelen van zijn rol van rijken, leegloopenden Engelschman, die louter voor zijn vermaak in de Lichtstad vertoeft.

En zonder een spoor van zenuwachtigheid, zonder het geringste zweempje onrust ontkleedde Raffles zich bedaard, na den draagdoek te hebben afgespeld, overtuigde zich, dat zijn rechterarm nog te stijf was om hem te kunnen gebruiken, strekte zich uit in zijn bed en sliep vijf minuten later vast.

De brave Henderson moest reeds iets van de zaak begrepen hebben, want hij kwam zijn groot hoofd om de deur steken, luisterde een oogenblik naar de regelmatige ademhaling van den man, die hem boven alles ter wereld lief was en voor wien hij gaarne gestorven zou zijn en trok zich toen terug, op zijn teenen loopend, om zelf eenige rust te gaan genieten.

Het was vijf uur in den morgen toen Raffles zich bij den linkerarm voelde schudden.

Hij was onmiddellijk klaar wakker, kwam overeind zitten en zag dat het morgenlicht reeds in de kamer drong.

De Meizon was zooeven opgegaan en wierp haar gouden stralen reeds over het aardige tuintje, dat zich achter de villa uitstrekte.

Hij wreef zijn oogen uit, gaapte eens, knikte Brand toe, die met bleek gelaat voor zijn bed stond en vroeg toen:

— Hoe laat en waar? Lieve hemel, beste Brand, zet niet zulk een doodbiddersgezicht! Wij zullen er ons wel doorslaan! Het zal er dien kerel toch wel niet om te doen zijn, mij naar de andere wereld te sturen?

— Dat weet ik niet, antwoordde Brand somber. Ik heb hem gezien en hij lijkt mij er juist best toe in staat! En wat Duhamel mij vertelt van zijn schermkunst — dat is ook niet erg bemoedigend, dat wil zeggen, niet voor jou, maar voor hem daarentegen wel! Het is om zes uur, op het terrein achter den Eiffeltoren, waar wij ongestoord zullen zijn, tenminste dat verzekeren de getuigen van dien schelm.

— Het is niet erg romantisch en ik had St. Cloud geprefereerd — maar welbeschouwd zijn alle plaatsen goed, hernam Raffles geuwend.

Hij bewoog zijn rechterarm eens, schudde mismoedig het hoofd en ging voort:

— Neen, met dezen arm zal het nog niet gaan! Nu, leg de schermdegens klaar, Brand en laten wij aanstonds eens zien, hoe het met den linkerarm gesteld is! En laten wij voort-

maken, want ik zou voor geen geld te laat op de plek willen zijn!

Hij nam haastig zijn bad, kleepte zich, ontbeet met een paar beschuiten en een stuk kaas en toen ging hij tegenover Brand staan, met den schermdegen in de linkerhand en oefende zich nog gedurende tien minuten.

Toen borg de jongeman zwijgend de degenen weer weg. Hij had zeer goed gemerkt, dat die langdurige rust van den linkerarm Raffles geen goed had gedaan, maar hij wachtte er zich wel voor, dit te doen blijken.

Zijn vriend moest met zelfvertrouwen in den strijd gaan, anders zou zijn lot bij voorbaat beslist zijn.

Het was omstreeks tien minuten voor zessen, toen de auto weer voor kwam en zoo snel mogelijk wegreed in de richting van den Eiffeltoren.

Er is daar nog altijd een ongebruikt terrein, afkomstig van de jongste tentoonstelling, hetwelk 's Zaterdags en 's Zondags wel gebruikt wordt door sportverenigingen, om er te korfballen of te tennissen en dat door een hooge, houten schutting is omgeven.

Thans echter lag het daar geheel verlaten en doodstil, terwijl rondom Parijs het leven begon te ontwaken.

Bij een der reusachtige pijlers van den toren, troffen de beide mannen Duhamel aan, die hen met een zwijgenden handdruk begroette. Ook hij was bleek. Onder den arm droeg hij een langwerpige pak, met zeildoek omwikkeld, hetwelk hij zoo goed mogelijk aan het scherpziend oog der agenten trachtte te onttrekken, door er zijn wijde demi-saison overheen te slaan.

Zonder dat er een enkel woord werd gesproken, begaven de drie heeren zich naar een deur in de schutting, die geopend werd op een kloppen van Duhamel, door een oud mannetje, den terreinknecht, die voor een goede fooi was omgekocht om het sportveld voor dit verboden doel ter beschikking te stellen.

Daar in het midden van het zeer ruime veld, geheel van sintels vervaardigd, op een klein gedeelte gras na, stonden reeds vier heeren bijeen en een daarvan was de geneesheer, die noch Sabadoni, noch den Engelschen graaf kende, maar die een vriend was van Duhamel.

De beide getuigen van Sabadoni kwamen langzaam op het groepje toelopen en Raffles zeide hoffelijk, zijn hoed afnemend:

— Ik vraag den heeren verschooning, dat wij twee minuten te laat zijn. Wij hebben werkelijk het mogelijke gedaan, om bijtijds hier te zijn.

— Daarvan zijn wij overtuigd, mijnheer! antwoordde een van de getuigen van Sabadoni, maar thans willen wij ons haasten, nietwaar,

want wij zullen hier niet lang ongestoord kunnen blijven doen, wat er te doen valt!

En de toebereidselen werden gemaakt.

Brand moest Raffles helpen bij het uittrekken van zijn jas en colbert, het vervolgens weer vastspelden van den draagdoek op het sneeuw witte overhemd en het opstroopen van de linkermouw, waardoor de blanke, gespierde arm tot aan den elleboog ontbloot werd.

De hoofdsecondant werd aangewezen door het lot en wees een plek aan op de sintelloopbaan, die voor het doel uitnemend geschikt leek.

Brand had Sabadoni eens aangekeken en hij zag een grimmige uitdrukking op het olijfkleurige, knappe gezicht.

Hij voelde een diepe minachting bij zich opkomen voor dien man, die het durfde ondernemen, den degen te kruisen met een invalide, inplaats van het gevecht vier of vijf dagen uit te stellen, zooals een edelman stellig zou hebben gedaan.

De blinkende degenen werden nauwkeurig nagemeten, volkomen even lang bevonden en nu traden de strijders tot op een paar meters afstand op elkander toe en de secondant hield hun, de armen over elkander gekruist, de beide degenen bij het lemmet vasthoudend, de wapens ter keuze toe.

Een seconde daarna stonden de beide duellanten in de gevechtshouding tegenover elkander, na met gratie het saluut te hebben gebracht.

De zon scheen juist over de schutting heen en het blanke staal schitterde in haar stralen.

De getuigen waren een weinig terzijde getreden en Brand had nog nooit zulk een wee gevoel van ontzetting en angst gekend, als hij die bliksemsnel van plaats verwisselende, vlijmscherpe punt zag van den blinkenden degen, dien Sabadoni inderdaad met meesterschap voerde.

Hij begreep nu, dat deze man niet onverdiend het kampioenschap van zijn schermzaal had gewonnen, met vele punten voor op No. 2.

En tegelijkertijd zag hij maar al te goed, dat Raffles zwaar gehandicapt was door zijn gewonden rechterarm, want niet alleen moest hij links schermen, maar tevens belemmerde die in een doek opgehangen arm hem in zijn bewegingen.

Zeker, hij was lenig en vlug als kwiksilver, als steeds, maar toch waren zijn sprongen achterwaarts en voorwaarts niet zoo zuiver als anders, nu hij met den vrijen rechterarm niet het evenwicht kon bewaren.

En Brand voelde een koud zweet parelen op zijn voorhoofd, toen hij in de zwarte oogen van Sabadoni moord las, even duidelijk alsof het woord was uitgeschreeuwd door zijn half geopende lippen.

Ook Raffles moest het hebben gezien, die uitdrukking van bloeddorst en wraakzucht, maar hij behield zijn kalmte en geen enkel oogenblik verliet een flauwen glimlach zijn gelaat.

Hij vergenoegde zich aanvankelijk tot verdediging en pareerde de bliksemsnelle stooten, de vlugge uitvallen van zijn tegenstander met volmaakte zekerheid.

Als Sabadoni heftig op hem indrong, begeerig om er een einde aan te maken, dan wachtte Raffles hem onwrikbaar als een muur af, ook al kruisten zich de degen tot aan de kom, die bij de ontmoeting een helder, zilverig geluid gaf.

Een paar malen moest hij wijken, daarbij snel pareeren en tot zijn ontzetting bemerkte Brand, dat het gebrek aan oefening zich reeds na een kwartier begon te wreken, want Raffles werd minder snel en de ongeoefende linkerarm zou waarschijnlijk de razend snelle uitvallen van den ander niet lang meer kunnen afwenden.

Een paar malen hadden de secondanten reeds geroepen, dat de duellanten rust moesten nemen, maar telkens schreeuwde Sabadoni schor:

— Doorvechten! Doorvechten!

Want hij had maar al te goed gezien, dat zijn tegenstander vermoeid begon te raken en hij wilde het voordeel daarvan niet prijsgeven.

Raffles echter beet de tanden opeen en was vastbesloten, de partij niet gewonnen te geven voor het bittere einde.

En dat kwam spoediger dan iemand verwacht kon hebben.

Sabadoni bracht door een behendige beweging den degen van zijn tegenstander uit de richting, maakte sneller dan de gedachte een schijnstoot en viel uit.

En de degen zou stellig Raffles' borst doorboord hebben, als deze niet op het allerlaatste oogenblik bliksemsnel het staal van zijn vijand een weinig had doen afwijken, zoodat de punt van diens wapen hem alleen maar in den schouder drong.

Maar de pijn was zoo heftig, de stoot zoo fel, dat Raffles zich zijn degen voelde ontzinken.

Sabadoni echter trok, reeds toen Raffles ontwapend was, zijn eigen wapen snel uit de wonde en wilde verraderlijk opnieuw uitvallen, met het maar al te duidelijke doel om zijn thans gewonden, ontwapenden vijand af te maken, toen hij zich plotseling van den grond voelde lichten en een eind verder op het veld neerwerpen door een reus, die plotseling was komen opdagen, niemand begreep van waar.

Het was Henderson, die, ten prooi aan een

doodelijke ongerustheid, zijn wagen in den steek had gelaten, een kort oogenblik over de schutting had heengegluurd en er toen vastberaden overheen was geklommen, ongezien door de anderen, wiens aandacht uitsluitend gevestigd was op die beide verbitterde tegenstanders.

Hij moest de verraderlijke beweging van Sabadoni hebben gezien en had hem met een enkelen sprong weten vast te grijpen, voor hij kon toestooten.

Bij zijn buiteling had Sabadoni zijn degen moeten prijsgeven, maar hij sprong op nu, met een woesten schreeuw en wilde het wapen oprapen.

Maar de reus was hem voor.

Hij bukte zich, nam den bebloeden degen van den grond en brak hem in vier stukken, met evenveel gemak alsof het een strootje ware geweest.

Toen smeed hij die brokken verachtelijk den Levantijn voor de voeten en gromde schouderophalend:

Verraderlijke schobbejak! Ik had je wel in de gaten! Ik zal je leeren hoe men met een degen omgaat, kerel! En kom me niet te na, want waarachtig, ik behandel jou precies zooals ik dat sabeltje van je heb gedaan!

Dit alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat geen van de secondanten bij machte was geweest tusschenbeide te komen.

Allen kwamen nu toesnellen, om den onbeschaamdten chauffeur heftige verwijten te doen, op Brand na, die hem wel om den hals had willen vliegen en die zich, met den dokter, aanstonds naar Raffles had begeven, teneinde de wonde te onderzoeken.

En deze was inderdaad ernstig genoeg, om een voortzetting van het tweegevecht volkomen onmogelijk te maken.

De geneesheer legde zwijgend het verband en zeide tot Raffles, die zeer bleek was geworden, maar geen woord had gezegd, geen kreet had geslaakt:

— Houdt u acht dagen rustig en gij zult volkomen genezen zijn van die wonde. En sta mij toe, graaf, dat ik u, ofschoon ik niet de eer heb u te kennen, mijn groote bewondering te kennen geef voor uw moed en uw standvastigheid.

Hij had dit laatste gezegd met een minachtenden, zijdelingschen blik op Sabadoni, die zich langzaam weer aankleedde en met trillende hand zijn das knoopte.

Raffles had glimlachend even de hand van den geneesheer gedrukt en zeide alleen maar eenvoudig:

— Ik dank u voor uw goede meening,

dokter! Ik heb gedaan wat ik kon en ik begreep wel, dat ik om mijn leven streed.

En toen gingen zijn heldere, grijze oogen naar den reus, die beschaamd op dezelfde plaats was blijven staan en hij wenkte hem met een korte hoofdbeweging bij zich en vroeg met voorgewende strengheid:

— Wat had dat te beduiden James? Hoe durfde je op zulk een wijze je in een tweegevecht mengen? Wilde je mij bespottelijk maken?

— Ik wilde alleen maar — ik zag het gezicht van dien kerel — hij stond op het punt U te doorsteken en daarom — begon de arme kerel hikkend, met een smeekenden blik op Brand.

De jongeman kwam hem aanstonds te hulp, en zeide met een lachje:

— Ik denk dat graaf Palmhurst je optreden in zijn hart niet afkeurt, James! En ik voor mij vind, dat je niet anders had kunnen handelen! Denkt een van de heeren er soms anders over?

Brand keek bij die vraag niet bepaald vriendelijk in het rond, en meer speciaal naar de beide getuigen van de tegenpartij, maar niemand van die heeren scheen veel lust te hebben, de zaak nog verder voort te zetten.

Sabadoni was niet zonder moeite overeind gekomen, en Raffles ging naar hem toe, en zeide koeltjes:

— Wat U betreft mijnheer — indien gij van oordeel zijt dat de zaak hiermede niet mag afgeloopen zijn, dan ben ik steeds en overal tot Uw dienst, zoodra mijn wonden genezen zijn.

Sabadoni gaf geen antwoord, maar wierp Raffles een blik vol haat toe, die boekdeelen sprak.

En hierop bogen de heeren voor elkander en voor elkanders getuigen. Raffles zegde den geneesheer dank voor zijn hulp en toen verlieten de strijdende partijen het slagveld weder, waar wellicht een doode had kunnen achterblijven, wanneer de reus niet zoo doortastend ware opgetreden.

Raffles verloor vrij wat bloed, en hij leunde bleek achterover in de groote auto, terwijl Brand hem bezorgd gadesloeg.

Toen zij bijna een kwartier gereden hadden, begon Raffles plotseling:

— Je moet dus onmiddellijk naar dat meisje gaan zoeken, Brand.

— Welk meisje meen je?

— Caroline Huguet natuurlijk!

— Dus aan haar denk je op dit oogenblik? riep Brand op een toon van ongeloof.

— Ja, Brand! Het schepseltje boezemt mij belang in, en zij is het waard, dat men zich met haar bemoeit! Bovendien heb ik het gevoel, dat zij in gevaar verkeert. Parijs is een vrees-

lijke stad voor meisjes in haar toestand. En de bescherming van haren stiefvader — wij hebben ons gisteren zelf kunnen overtuigen, welke waarde die heeft. Ik zelf zal wel eenige dagen rust moeten nemen helaas, en ik laat dus dat onderzoek aan jou en aan Henderson over.

En daarop sloot Raffles de oogen, en hij sloeg ze pas weer op toen de auto stil hield voor de pas gehuurde villa.

De wonde was zoo uitstekend verbonden, dat Raffles er voorloopig niet naar behoefde om te zien, en hij koos de wijste partij en sloot zich op in zijn studeerkamer, met zijn boeken, terwijl Brand en Henderson, ieder op eigen gelegenheid zich zetten aan de moeilijke, bijna onervulbare taak, de kleine violiste op te sporen.

Er verliepen vier dagen met dit onderzoek, en in den morgen van den vijfden dag, toen Raffles reeds zoo goed als genezen was, en zijn rechterarm weder normaal kon gebruiken, kwam Brand omstreeks elf uur in den morgen met een bleek gelaat thuis, en Raffles zag aanstonds dat er iets ernstigs moest zijn gebeurd.

— Heb je haar huis ontdekt? vroeg hij, de hand op Brand's schouder leggend, je ziet er zoo ontdaan uit — alles is toch goed met mijn kleine beschermeling?

— Dat weet ik niet, Edward, antwoordde Brand op doffen toon. Zij is weg!

— Weg? riep Raffles ontsteld uit.

— En niemand weet waarheen! Je weet, dat ik gisterennacht zeer laat een aanwijzing kreeg van de politie, en het leek mij vanmorgen dat die in de goede richting voerde, want inderdaad konden bureu mij verzekeren, dat Caroline Huguet en haar stiefvader woonden op een zolderkamertje van een heel oud huis in de Rue de Saint Sulpice. Ik begaf mij natuurlijk aanstonds naar boven, klopte aan, kreeg geen gehoor, waagde het er op, de deur te openen — de woning was verlaten, en de beide bedden, of laat ik maar zeggen de twee stroomatrassen van stiefvader en dochter waren klaarblijkelijk dien nacht niet gebruikt. In elk geval kreeg ik dien indruk. Ik wachtte nog eenigen tijd, ik begon het vertrek eens na te zoeken, en toen deed ik eenige ontdekkingen die mij schrik aanjoegen. Ik vond op de tafel twee halfgeledigde glazen waarin wijn was, en in een van die glazen was een bezinksel dat mij heel verdacht voorkwam. De wijn zelf was een weinig troebel. Ik heb ze trouwens overgegoten in een klein fleschje, dat ik daar vond en meegebracht. Je moet nu zelf maar oordeelen.

— Verder! drong Raffles aan, die met de grootste spanning toelisterde.

— Ik ging op informatie bij de bureu, en

vernam dat Caroline omstreeks negen uur vermoeid thuis kwam, met haar viool onder den arm, en vergezeld van haar stiefvader. Om dien tijd aten zij meestal. Wat later, het kan half tien zijn geweest, ging de man alleen weer uit. En weer een half uur later ongeveer vroeg een man, die beschreven wordt als rijzig, met een zwaren baard, naar Caroline, ging de trappen op en werd sindsdien niet meer gezien. Laat ik je dadelijk zeggen dat men dat huis ook langs een achtertrap kan verlaten, die vroeger gebruikt werd door bedienden — maar die zijn er in dat huis heelemaal niet meer, sedert het alleen maar bewoond wordt door arme gezinnen. Dat is alles!

Raffles stond een oogenblik doodstil, met de vuisten op de tafel geleund, en met een diepen rimpel in het voorhoofd.

— En is de vader niet teruggekeerd van nacht? vroeg hij eindelijk.

— Neen.

— Wanneer miste men het meisje?

— Wel, niemand miste het! Want ik was degeen, die aan de burens het nieuws moest mededeelen, dat zij niet in haar kleine woning was!

— Heb je haar viool in veiligheid kunnen brengen?

— Die was er niet, Edward! Ik heb in alle hoeken en gaten gezocht, en dat kostte mij werkelijk niet veel tijd in dat kleine, schamele hokje.

— Dan is er iets ernstigs gebeurd, Brand — en ik zal niet rusten, voor ik ontdekt heb wat hier achter zit! riep Raffles, en zijn stem klonk hard toen hij het zeide.

HOOFDSTUK IV.

IN DE DUISTERE HOLEN VAN PARIJS.

Brand zag wel aan het gelaat van Raffles, dat het vruchteloos zou zijn, hem te willen overtuigen, dat hij nog niet in staat was tot groote krachtsinspanning.

Waarschijnlijk zou het hem eerder kwaad dan goed doen hem thans te beletten onmiddellijk aan het werk te gaan, nu al zijn zenuwen gespannen waren, en hij tot iederen prijs de verblijfplaats wilde ontdekken van dat jonge, onschuldige kind, dat misschien in handen van hardvochtige schelmen was gevallen.

Henderson kreeg onmiddellijk zijn instructies, en de brave reus was dadelijk een en al ijver, en maakte de auto gereed, terwijl Raffles zijn uiterlijk ging veranderen, en weinig opzichtige kleederen aantrok, zoodat hij gelek op een rechercheur of een inspecteur van politie in burgerkleeren.

En het was nog geen twaalf uur toen de auto reeds stil hield voor het huis, hetwelk Brand had aangewezen.

Het zag er vervallen, slecht onderhouden uit, en toch was het vroeger zeker een fraai gebouw geweest, hetgeen nog uit de gansche indeeling bleek.

Er was een portier, zooals bijna overal in Parijs, die zijn woning had aan den voet van de groote trap, welke een aanvang nam omstreeks de helft van de groote poortgang, die van de straat naar de binnenplaats leidde.

Raffles nam aanstonds de leiding van de

onderneming, trad op den concierge toe, en drukte den man een goudstuk in de handen, terwijl hij met zijn vriendelijksten glimlach zeide:

— Waarde vriend, wij zijn hier gekomen om eenige inlichtingen van je te vragen. Het betreft hier de verdwijning van juffrouw Huguet! Of zou zij bijgeval in dien tijd zijn teruggekeerd?

— Niets van gemerkt, mijnheer! antwoordde de concierge, zeer verheugd over dit onverwachte buitenkansje. Niemand begrijpt er iets van. De kleine Caroline was bij iedereen gezien, al behoorde zij ook tot de armste bewoners van het huis, zij hield haar boeltje altijd knap, zij had haar dronkenlap van een stiefvader zoo goed als het ging onder den duim, en er viel niet dāt op haar te zeggen! Altijd om negen uur thuis, vroeg naar bed, en 's morgens als nummer een uit de veeren, om er met haar viool op uit te trekken. Waar zij nu is — ik kan er U helaas niets van zeggen!

— Wilt U ons toestaan, haar kamer even te onderzoeken, en ons dan later nog een paar vragen beantwoorden?

— Met het grootste genoegen, mijnheer! antwoordde de concierge ijverig.

En hij wilde reeds de trap opgaan, toen Raffles hem glimlachend terughield en zeide:

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik U zooveel last veroorzaakte, mijn vriend! Wij

kunnen het kamertje heel gemakkelijk alleen vinden — en voor diefstal zult gij wel niet behoeven te vreezen.

— Och lieve hemel neen mijnheer — een blind paard kan er geen schade doen! zeide de portier, maar al te blij dat hij zich zoo'n klim kon besparen. Deze heer is hier vanmorgen al geweest, als ik mij niet vergis, en hij kan U den weg wijzen! De heeren zijn zeker particuliere detectives?

— Zoo is het, vriend! antwoordde Raffles. Dat geldt tenminste voor mij! Deze heer stelde slechts belang in de kleine, en riep mijn hulp in.

En zonder nog iets te zeggen begon Raffles de trap te beklimmen, door Brand op den voet gevolgd, en op het bovenste portaal gekomen stond Raffles stil, en vroeg, zich naar Brand omwendend:

— Hier is het zeker?

— Neen, die smalle trap nog.

— Maar hier eindigt toch de diensttrap! Die gaat niet hooger!

— Dat mag zoo zijn, maar die trap moeten wij nog op.

Maar alvorens verder te gaan keek Raffles aandachtig om zich heen.

Het portaal was vrij breed, vooraan mondde er de hoofdtrap in uit, en geheel achteraan zag men het begin van de smalle, vrij donkere diensttrap, op een meter afstand ongeveer van het raam, hetwelk het portaal aan de achterzijde moest verlichten, en dat zeker in vele jaren geen kennis had gemaakt met spons of stofdoek, want het glas was bijna onzichtbaar onder een dikke laag stof en spinnewebben.

Het portaal had voorts twee woningdeuren, van de woningen der voor- en der achterburen. Tusschen die twee deuren ging de trap naar de vlieringverdieping verder.

Zij was dan ook zoo donker dat Raffles zijn krachtige zaklantaarn moest ontsteken bij het onderzoek van die trap.

En hij was nog geen twee treden naar boven gegaan, of hij slaakte een zachten uitroep en richtte het schijnsel van zijn lantaren op een van de ijzeren spijlen, die de trapleuning steunden.

Tusschen het hout en de spijl zat een vrij groote flard goed van een donkere kleur.

Raffles had eenige moeite om die flard los te trekken, hij bekeek ze aandachtig en zeide toen:

— Een goedkoop katoentje, Brand! Maar toch met kracht losgetrokken van een jurk! En ik ken dat katoentje — het meisje droeg het, toen ik haar voor de eerste maal hoorde spelen. Het is trouwens de vraag of zij nog wel iets anders had behalve dat jurkje, dat zij op de

soirée bij Sabadoni droeg. Wat zegt je dit, Brand?

— Wel, natuurlijk dat zij met haar japon achter deze spijl is blijven haken.

— En zonder het te merken, mijn waarde! Of althans zonder in staat te zijn, den flard los te maken! Want ik kan niet aannemen, dat een meisje in haar positie, merkende dat zij haar japon ging scheuren, niet aanstonds zou stilstaan, om dat onheil te voorkomen. En als het daartoe al te laat is, dan loopt zij niet zoo maar verder, maar zij maakt dit vrij groote stuk katoen los, om het naderhand weer vast te naaien! Geloof jij dat ook niet?

— Ja, dat zou een meisje als Caroline zeker doen! riep Brand uit. Maar dat zou dan beteekenen....

— Natuurlijk, dat zij tegen haar zin is weggevoerd, en waarschijnlijk deze trap is afgedragen, door iemand die groote haast maakte, vulde Raffles den zin aan. Overigens, aan het feit van een ontvoering kan natuurlijk nauwelijks meer getwijfeld worden. Ik heb het restantje wijn onderzocht — het bezinksel werd teweeggebracht door een sterk bedwelmend slaapmiddel!

— Ik vermoedde het al! riep Brand uit. Die wijn moet dan zijn geschonken door den man met den baard!

Raffles wierp Brand een zonderlingen blik toe, en zeide, zachtjes het hoofd schuddend:

— Dat komt mij integendeel niet erg waarschijnlijk voor! Voor zoover ik het meisje heb leeren kennen, was zij er volstrekt de persoon niet naar, om wijn te gaan drinken met een wildvreemden man.

— Het kan wel familie van haar geweest zijn!

— Die bezat zij niet, behalve haren stiefvader, dat hebben wij uit haar eigen mond gehoord.

— Maar de burens zeggen dat zij om negen uur gewoonlijk aten. Dan kan er immers heel goed wijn op tafel hebben gestaan! Zij kan den gast een glas hebben aangeboden....

— En vervolgens zou hij het er op hebben gewaagd het meisje te bedwelmen, terwijl hij niet eens zeker wist, of haar vader niet ieder oogenblik kon terugkomen?

— Dien kan hij juist van te voren wel onder een of ander voorwendsel hebben weggelokt.

— Hoe verklaar je het dan dat de man in het geheel niet is teruggekeerd?

Een oogenblikje keek Brand bedremmeld voor zich uit, en toen gaf hij schouderophalend te kennen:

— Dat is waar, dat wordt dan onverklaarbaar! Zijn heele verdwijning past trouwens

volstrekt niet in onze opvatting, dat het meisje ontvoerd is.

— Tenzij wij aannemen, dat hij medeplichtig was, zeide Raffles.

— Maar dat zou verschrikkelijk zijn — dat wil ik niet aannemen! riep Brand uit. Het is waar dat hij slechts haar stiefvader was, dat hij dronk, dat zij hem steeds de teugels strak moest houden, maar dat hij de behulpzame hand zou hebben geboden om haar over te leveren aan wie weet welke bandieten — dat kan ik niet aannemen!

— Als je dat niet wilt aannemen, Brand, dan zul je moeten toegeven, dat er nog maar één andere mogelijkheid is — en wel dat de vader zelf, toen het meisje even afwezig was, een bedwelmend middel in den wijn deed.

— Maar waarom in 's hemelsnaam, als het dan niet was om de ontvoering te vergemakkelijken?

— Om de viool te stelen, Brand! antwoordde Raffles kalm.

Het bleef weer heel lang stil.

De beide mannen waren onder dit korte gesprek telkens wat hooger geklommen, en nu stonden zij op de vlieringverdieping, verdeeld in een viertal woonhokjes, die alle bewoond waren op dat tijdstip.

Pas toen zij op het punt stonden, de woning van de Huguets binnen te gaan, zei Brand zacht:

— Maar Edward — dan zouden wij toch moeten aannemen dat hij de hooge waarde van dat instrument kende?

— Hij kende ze Brand! Hij leerde ze kennen op denzelfden avond, toen ik door Duhamel in het huis van Sabadoni werd geïntroduceerd, en toen zij daar speelde. Ik herinner me heel goed dat hij vlak naast mij stond, toen ik Caroline op de zeer groote waarde van haar Stradivarius wees, en ik zie weer de uitdrukking van zijn gezicht voor mij, die mij aanstonds had moeten waarschuwen — helaas, dat dat tweegevecht tusschenbeide is gekomen! Anders zou ik wel gezorgd hebben dat zij dat instrument duur had kunnen verkoopen, als zij dat gewild had.

— Maar beste Edward — dit zou de zaak nog duisterder maken! riep Brand uit, de deur openstootend.

— Hoezoo?

— Wel, als de oude Huguet het deed, om de viool te stelen, dan valt het toch niet te verklaren hoe de man met den baard een half uur daarna aankwam, nog van niets wetende?

— Wel, dat is louter toeval! Die man had misschien wel in opdracht, de zaken eens af te loeren, en toen hij het bewusteloze meisje vond, profiteerde hij aanstonds van die gelukkige omstandigheid. Daarop wijst ook de

haastige vlucht langs de trap, waarbij een stukje van het katoenen jurkje verloren ging! Het spreekt echter vanzelf dat de man de inrichting van het huis moet hebben gekend en geweten heeft, dat hij langs de achtertrap gemakkelijk ongezien zou kunnen weggelopen. Het moet nu nog maar worden uitgemaakt of die kerel voor zijn eigen rekening optrad, dan wel in opdracht van derden.

— Dan zou die derde in dit geval wel eens Sabadoni kunnen zijn! riep Brand uit.

— Diezelfde gedachte is ook reeds bij mij opgekomen, Brand! Nu, ik geloof dat hier weinig meer valt vast te stellen. Van een worsteling is in het geheel geen sprake. De stoelen staan netjes bij de tafel, het gekleurde tafellaken ligt zonder een kreukje, de borden zijn zelfs niet aangeroerd!

— Maar hoe heeft hij haar kunnen wegdragen zonder dat de burens het bemerkten?

— Wel, het behoefde niet meer leven te maken dan het wegdragen van een zak wasgoed, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is trouwens de vraag of alle burens wel thuis waren.

Hij was midden in het eenvoudige vertrek gaan staan, waar echter de grootste zindelijkheid heerschte, dat zelfs met de allergeodkoopste middelen zoo gezellig was ingericht — een kleurig lapje hier, een aardig schetsje in een eenvoudig lijstje daar, wat bloemen, eenige zelfgemaakte kussenvertrekken.

Maar er viel volstrekt niets bijzonders te zien. De vreemde bezoeker met den baard had blijkbaar geen spoor achtergelaten, en na eenige oogenblikken zeide Raffles dan ook:

— Het is nutteloos, hier verder onzen tijd te verliezen! Mij dunk dat de zaak zoo helder is als glas, en niet op tweeërlei wijze kan worden uitgelegd. Het staat vast dat Caroline bedwemd was toen ze werd weggevoerd, want ze heeft zelfs niet met de beenen kunnen schoppen tegen de houten wanden van den smallen trapkoker. De aanwijzing van het wijnglas laat daaromtrent natuurlijk geen spoor van twijfel. Wij hebben dus met twee afzonderlijke zaken te doen, Brand, en dat maakt onze onderneming niet gemakkelijker! Ten eerste moeten wij Caroline, en ten tweede moeten wij den Stradivarius terugvinden! Het meisje gaat natuurlijk voor. Wij zullen nogmaals onze taak verdeelen, en je zult mij een genoegen doen, onmiddellijk een onderzoek te gaan instellen bij alle opkoopters van oude instrumenten.

— Zouden wij er niet verstandig aan doen, de politie te waarschuwen?

— Ja, in dit geval moet het gedaan worden, want zij beschikt over machtige middelen, die wij hier te Parijs missen moeten. Zij kan per

radio alle instrumenthandels op de hoogte stellen. zij kan zelfs de grenzen doen sluiten als zij wil, in het geval die schelm van een Huguet mocht pogen, met de kostbare viool Frankrijk te verlaten! Helaas heeft hij reeds den tijd gehad om dit te doen, want het staat immers vast, dat hij gisteravond omstreeks half tien dit huis heeft verlaten. Hij kan dus met den Stradivarius reeds lang te Amsterdam of te Londen zijn, en zeker als hij van een vliegmaschine gebruik heeft gemaakt! De politie zal er dus verstandig aan doen, ook de handelaars in muziekinstrumenten in alle groote steden te waarschuwen.

— En de ontvoering van het meisje?

— Ook dat moet aan de politie worden medegedeeld. Zij is nu eenmaal beter dan wij in staat alle stations tegelijk te doen bewaken door hare agenten, maar dat behoeft niet te beletten, Brand, dat wij op eigen gelegenheid de zaak onderzoeken! En laat Sabadoni zich in acht nemen als het inderdaad mocht blijken dat hij zijn bedreiging ten uitvoer heeft gebracht, en zich van het meisje heeft meester gemaakt, met het doel om zich te wreken over de behandeling, welke zij hem op dien muziekavond heeft doen ondergaan. En nu geen tijd meer verloren, maar aan het werk! Wij zullen de politie telefoneeren, haar zeggen wat zij noodig heeft te weten, en dan moet zijzelve hier maar nader onderzoek komen doen. Ik betwijfel echter, of zij zich wel heel erg druk zal maken om zulk een onbeduidend geval als de verdwijning van een straatviolistje! Lieve hemel, ieder jaar verdwijnen er hier honderden personen op een geheimzinnige wijze, van wie nooit meer iets gehoord wordt.

Raffles keek nog even rond, bladerde even in de muziek, die op een piano lag, zoo oud, dat men zich onmogelijk kon voorstellen, dat dit oude karkas nog klank gaf, en toen verlieten de beide vrienden het kamertje weder, gingen langs de smalle trap naar beneden, en volgden nu in plaats van de hoofdtrap, de achtertrap, totdat zij eindelijk uitkwamen op de binnenplaats, midden in een hoop schreeuwende, spelende kinderen.

Het werd nu duidelijk, dat de man met den baard niet eens veel moeite moest hebben gehad, de kleine Caroline, die zoo licht woog als een veertje, langs die nooit gebruikte trap naar beneden te dragen, met haar de duistere binnenplaats over te steken, en zoo door een van de vijf of zes poortgangen, die op die binnenplaats uitmondten, zijn buit in veiligheid te brengen.

Hij zou wel een taxi hebben aangeroepen, en hebben voorgegeven dat zijn metgezellin plotseling onwel was geworden. Taxichauffeurs

zijn zelden nieuwsgierig, als men hun een goede fooi in de handen drukt.

En nu hadden de beide vrienden volstrekt niets anders dan dat flardje japonstof, en nu moesten zij maar zien, hoe zij in het onmetelijke Parijs het spoor terugvonden van het ontvoerde meisje, terwijl het nog niet eens vaststond of zij niet wellicht naar een andere plaats was overgebracht.

Er was echter een kleine kans, dat inderdaad Sabadoni hier de hand in het spel had gehad, en dat moest dus in de eerste plaats onderzocht worden.

Misschien was het arme schepseltje nog altijd bewusteloos op dit oogenblik en was het nog niet te laat om haar te ontrukken aan dien laaghartigen schelm.

Een oogenblik stonden de beide vrienden stil onder het groote poortgewelf, en toen begon Brand zachtjes:

— Als het inderdaad Sabadoni is — zou hij het dan hebben durven wagen, haar naar zijn huis te laten brengen?

— Dat acht ik zelfs het waarschijnlijkste, antwoordde Raffles. In ieder geval zullen wij er nu aanstonds heengaan, en dat nog voor de politie te hebben gewaarschuwd — want het is voor de toekomst van een kunstenaar niet bepaald aangenaam, als zij reeds nu bij dergelijke ellendige geschiedenissen moet worden betrokken, waarbij haar naam natuurlijk in alle bladen genoemd wordt — wie weet op welk eene wijze! Vinden wij haar daar niet, dan is het altijd nog tijd genoeg, om de hulp van de politie in te roepen. Laten wij maar aanstonds op weg gaan — meer dan ooit kan hier iedere seconde kostbaar zijn!

— Maar als we zeggen waarom wij komen, Edward, dan zullen wij eenvoudig niet worden toegelaten!

— Ik zal ook niet zoo dwaas zijn, een weigering af te wachten, Brand! Wij zijn met ons beiden, wij zijn ook goed vermomd, en al waren wij dat niet, wij zouden toch samen dien heer wel mores leeren! Daar is de auto — Henderson, laat eens zien wat je uit den wagen kunt halen, en rijd ons zoo spoedig mogelijk naar het adres, waar je me vier dagen geleden dien avond hebt gebracht — het adres van mijnheer Alphonse Sabadoni!

— In orde, mylord! zeide Henderson. Dat adres zal ik niet zoo spoedig vergeten. — Daar woont de schelm, met wien gij geduëlleerd hebt!

— Zoo is het! Rijd vlug, maar denk erom, dat de Parijsche verkeersagenten streng zijn.

Gedurende de rit, die omstreeks vijf en twintig minuten duurde, spraken de beide vrienden bijna niet met elkander. Zij waren in hun eigen

gedachten verdiept, en dachten bijna evenzeer aan de viool als aan het ongelukkige meisje, dat zoo slecht beschermd was door haren stiefvader, die zich zelfs niet had ontzien, haar te berooven van het eenige middel waarmee zij haar brood kon verdienen.

En Raffles balde in machteloze woede de vuisten, als hij dacht aan de mogelijkheid, dat die schelm van een Huguet het prachtige instrument misschien voor een appel en een ei verkocht had, alleen maar om aan geld voor drank te komen.

Maar die viool kwam pas in de tweede plaats — allereerst betrof het hier, het arme meisje te hulp te komen.

En daar stond de auto reeds stil, en Raffles en Brand sprongen er uit, en liepen aanstonds naar de portiersloge, en bemerkten niet eens, dat ook Henderson zijn plaats had verlaten,

en hen op den voet volgde, vastbesloten om de behulpzame hand te bieden, als het noodig mocht zijn.

— Ja, mijnheer Sabadoni was thuis, zoo verklaarde de portier, wel een weinig verwonderd over een bezoek op zulk een uur, nu bijna iedereen aan de lunchtafel zat.

Neen, hij was den geheelen morgen nog niet uit geweest.

Of hij op dit oogenblik bezoek had? Dat kon de portier onmogelijk zeggen, maar het kwam hem niet zeer waarschijnlijk voor.

Maar als de heeren er zich zelf van wilden gaan overtuigen, dan moesten zij dat maar doen!

Raffles liet het zich geen tweemaal zeggen, en wipte de breede trap op, door Brand op den voet gevolgd, terwijl Henderson hen zachtjes achterna sloop.

HOOFDSTUK V.

TE JUISTER TIJD.

Raffles zag Henderson pas, toen hij reeds op de deur had geklopt van de woning.

— Wat moet dat beteekenen, James? fluisterde hij op strengen toon. Had ik je last gegeven om mede te gaan?

— Dat niet, mylord! antwoordde de reus bedremmeld. Maar het is best mogelijk dat U mijn hulp wel kunt gebruiken. Die Sabadoni is een gevaarlijk heerschap en wie weet hoeveel bedienden er in huis zijn!

Raffles, die reeds schreden hoorde naderen, legde snel den vinger op den mond, en wenkte den reus haastig, dat hij een weinig terzijde moest treden, opdat men hem niet te spoedig zou zien.

En nauwelijks had Henderson hieraan voldaan, of de deur werd geopend door een huisknecht, maar niet verder dan een handbreed, en de ketting bleef er op.

Een weinig wantrouwend keek de bediende naar de beide bezoekers en vroeg toen tamelijk barsch:

— Wat is er van Uw dienst?

— Wij zouden gaarne mijnheer Sabadoni even gesproken hebben, antwoordde Raffles op den beminlijksten toon van de wereld.

— Het spijt mij, mijnheer is niet thuis, antwoordde de bediende norsch, en hij wilde de deur alweer sluiten, maar daartoe was het te laat, want Raffles had er zijn voet al tuschen gestoken.

En op denzelfden zoetsappigen toon ging Raffles voort:

— Komaan, dat moet bepaald een vergissing zijn, vriend! De conciërge zeide dat mijnheer zijn woning nog niet verlaten had! Wij moeten hem werkelijk over een heel dringende zaak spreken.

— Ik zeg je dat mijnheer niet te spreken is! antwoordde de huisknecht driftig. Mijnheer Lenoir, kom eens hier — deze lastige indringers schijnen niet te willen heengaan!

Op hetzelfde oogenblik verscheen er achter de deurkier een dik personage, deftig in het zwart gekleed, en klaarblijkelijk de maître d'hôtel, die in Engelsche huizen butler wordt genoemd.

Zonder een woord te zeggen poogde hij de deur dicht te drukken, maar Raffles had bijzonder sterke laarzen aan met dikke zolen, en die konden wel tegen een duwtje.

De butler bereikte dan ook niets anders dan dat de deur schuin uitweek.

De deftige dikzak werd zeer bleek, en zei, stotterend van woede:

— Ik zou je aanraden om dadelijk dien voet terug te trekken, of ik telefoneer om de politie!

— Ik denk niet dat je daar zoo gauw toe zou overgaan, man, antwoordde Raffles koeltjes, en tegelijkertijd stak hij zijn hand door de opening, en poogde op die wijze de ketting los te maken, maar dat bleek onmogelijk te zijn,

want daartoe was hij te lang.

— Kom dan maar eens hier, James! hernam Raffles rustig. Het blijkt, dat wij nu toch je hulp wel kunnen gebruiken. Duw eens tegen die deur, ik kan die ketting niet los krijgen.

Glimlachend kwam Henderson naderbij, zette zijn schouder tegen de deurpost, drukte — en de ketting sprong, alsof het een draadje was geweest, met een hard geluid, dat bijna als een pistoolschot klonk.

En tegelijkertijd drongen de drie mannen binnen, terwijl de beide bedienden doodsbleek, misschien meenend dat zij met inbrekers te doen hadden van een zeer brutaal slag, die zelfs overdag hun slag kwamen slaan, achteruit weken.

Raffles had de deur gesloten, en keek een oogenblik zoekend rond, maar reeds ging er een eind verder in de gang een deur open, en Sabadoni verscheen op den drempel, die toornig uitriep:

— Wat beteekent dat kabaal? Wat gebeurt er? Is er iets stuk gevallen?

— Nog niet, Sabadoni, maar dat zal niet lang meer duren, als je niet rustig bent! antwoordde Raffles bedaard.

— Wel vervloekt! Wie zijn die kerels? schreeuwde Sabadoni, die nu pas de indringers scheen op te merken. Waarom heb je die lieden toegelaten, Lenoir?

Hij wachtte het antwoord niet eens af, maar wierp woedend de deur weder dicht, en scheen het aan de beide bedienden over te laten, die drie lastige bezoekers weder weg te zenden — alsof zij dat zouden kunnen.

Brand was onmiddellijk op de zoeven dichtgeworpen deur toegesnel en trachtte den knop om te draaien, maar de deur was blijkbaar van binnen op slot.

En ook hier kwam Henderson hem weer te hulp, terwijl Raffles met een vliegensvlug gebaar de draad doorsneed van de telefoon die in de gang hing, juist toen de butler zich naar het toestel wilde begeven.

De dikzak keek met uitpuilende oogen toe, en vroeg toen stotterend van angst:

— Zijn jullie inbrekers?

— Soms, maar ditmaal in geen geval — tenminste voor zoover ik weet! antwoordde Raffles glimlachend.

— Jullie zullen ons toch niet dooden?

— Wij denken er niet aan!

Raffles had dit laatste moeten schreeuwen, om zich verstaanbaar te kunnen maken, want Henderson had de deur al onderhanden genomen, en krakend vloog het paneel er uit.

— Maar jullie verzetten geen voet, en je poogt er de politie niet bij te halen, of het zal je slecht vergaan! Ik zou jullie misschien wel

eens van medeplichtigheid kunnen betichten!

— Wij zijn er onschuldig aan, mijnheer, werkelijk, zeide nu de huisknecht bevend. Mijnheer doet wel meer van die dingen — maar wij bemoeien ons er nooit mee!

Raffles gaf niet eens antwoord, maar liep op de deur toe, die bijna uit de hengsels hing, en keek door het groote gat, hetwelk Henderson gemaakt had. Dit was de ontvangsalon, en op het oogenblik was zij verlaten.

Maar er was nog een deur, dicht bij een der beide vensters, en daarachter moest de schelm zich zeker hebben teruggetrokken.

En met schrik bedacht Raffles, dat achter die deur een vertrek was, vanwaar men de achteruitgang kon bereiken, en op die wijze kon Sabadoni misschien het huis verlaten met zijn buit, door van de achtertrap gebruik te maken.

Hij stapte haastig door het gat, snelde naar de tusschendeur toe, die eveneens gesloten bleek te zijn en wierp er zich uit alle macht tegen. Brand kwam hem helpen, terwijl Henderson ditmaal de beide bedienden in bedwang hield, opdat zij niet elders in het huis zouden kunnen gaan telefoneeren, of om hulp roepen, ofschoon de beide mannen daar heelemaal geen lust in schenen te hebben, en als verwezen tegen den muur van de gang leunden.

Bij de derde poging van de beide mannen begaf zich ook het tweede paneel, dat splinterend uit de deurposten barstte, en Raffles zag dat hij juist op het laatste oogenblik gekomen was.

Sabadoni was bezig, Caroline Huguët, bleek als een doode, en klaarblijkelijk nog altijd bewusteloos, in een reisdeken te wikkelen, en had haar al in zijn armen genomen, om haar langs de achtertrap naar beneden te dragen, juist op dezelfde wijze waarschijnlijk, als hij het dien nacht had gedaan in het oude huis in de Rue de Saint Sulpice.

Met een schreeuw van dolle woede, ziende dat hij een paar seconden te laat was, liet de schelm het roerlooze lichaam weder op de sofa neervallen, waar het zeker al dien tijd gelegen had, keek om zich heen, met oogen, die met bloed doorloopen waren, en snelde toen, bijna niet meer wetend wat hij deed, op een wapenrek toe, dat aan den muur hing, en waarvan hij een ouderwetschen, zeer fraaien degen losrukte, een wapen uit het midden van de zestiende eeuw, sierlijk bewerkt, lang en spits.

Hij kwam op Raffles toestormen, en het zou waarschijnlijk met den avonturier gedaan zijn geweest, als niet Brand met groote tegenwoordigheid van geest zich bliksemsnel gebukt had, het losliggende, oostersche vloerkleed bij den rand had gegrepen en er een hevigen ruk

aan had gegeven, zoodat Sabadoni het evenwicht verloor en languit op den grond rolde, zonder evenwel zijn degen los te laten.

Reeds had Brand zijn revolver getrokken, maar Raffles was op zijn beurt op het wapenrek toegesprongen, had een tweede degen van de haken genomen, en zeide streng:

— Laat dat, Charles! Geen vuurwapens tegen het blanke wapen! Mijnheer Sabadoni — wij hebben omstreeks vier dagen geleden het staal gekruist — en toen moest ik links schermen, en gij hebt van de gelegenheid gebruik willen maken, mij naar de andere wereld te zenden. Ja, dat verbaast U zeer, want gij herkent mij niet, en toch zeg ik U dat het zoo is. Thans echter zijn de partijen wat meer gelijk! En garde dus!

Sabadoni was overeind gekomen, en stond daar een oogenblik met gebogen hoofd, niet begrijpend wat die vreemdeling eigenlijk bedoelde, meenende dat hij met een gek te doen had, maar toen was het hem plotseling alsof hij die heldere, groote grijze oogen al eens meer had gezien met diezelfde uitdrukking erin.

Dan sprong hij met een schreeuw van haat en woede vooruit, Raffles kon nog maar juist den stoot ontwijken en het volgende oogenblik kletterden de rapieren tegen elkander.

Maar ditmaal had Sabadoni met een al te sterke tegenpartij te doen.

Drie, vier uitvallen waren voor Raffles voldoende om zijn tegenstander in een hoek te drijven.

Sabadoni, die zijn einde gekomen waande, begon onzeker te worden, te sidderen, hij verbleekte op een vreeselijke wijze, en Raffles had hem kunnen dooden, maar daaraan dacht hij geen oogenblik. Hij raakte den schelm aan den rechter bovenarm, zoodat deze zijn wapen moest prijsgeven, en zeide koeltjes:

— Nu zult gij zelf eens kunnen beseffen wat het is, links te moeten schermen, mijnheer!

Sabadoni had de hand op de wonde gedrukt, die sterk bloedde en Raffles zeide aanstonds:

— Verbind hem, Charles! Er zal hier wel ergens linnen te krijgen zijn. Laat een van de bedienden je helpen.

Een oogenblik daarna traden de beide zeer ontstelde bedienden doodsbleek het vertrek binnen, nog altijd bewaakt door den dreigenden reus, en terwijl allen zich nu bezighielden met den gewonde, boog Raffles zich over het meisje heen en zeide tusschen de tanden:

— Nog slechts een paar gram meer van het bedwelmende middel, en de ellendeling zou haar hebben gedood! Nu, misschien is het maar goed voor haar geweest dat zij zoo lang in dien staat van schijndood verkeerd heeft.

Hij had een opschrijfboekje te voorschijn gehaald, scheurde er een blaadje uit, krabbelde er haastig iets op, gaf het aan Henderson, en beval:

— Aan de overzijde is een apotheek. Laat je dit onmiddellijk medegeven — haast je wat.

— En die bedienden, mylord? vroeg Henderson zacht.

— Die zijn te zeer verschrikt om iets te durven uitrichten. Zij zijn misschien bang dat zij bij een zeer onaangename zaak betrokken worden, en zullen ons eerder helpen dan tegenwerken. Het meisje is minderjarig, en ook de Fransche wet eischt strenge straffen tegen ontvoersers van zijn soort. En ga nu.

De reus maakte hij dat wegkwam, de bedienden liepen heen en weer met handdoeken, een verbandtrommel, schoon linnen en frisch water, en Raffles zelf hielp nu bij het verbinden van de wonde, terwijl Sabadoni norsch zwijgend in een leunstoel neerzat, maar zich rustig liet behandelen, de tanden opeen genepen, en zijn pijn verbijtend.

En terwijl de bedienden weder alles wegruimden, maakte Raffles een rondgang door het vertrek, en zijn scherp oog had daarbij al heel spoedig een fraai etui zien staan op een klein tafeltje, niet ver van de sofa, waarop het meisje lag.

Het deksel was teruggeslagen, en op het ivoorkleurige fluweel lag een snoer van prachtige parelen.

Raffles nam het sieraad langzaam uit het etui, schommelde het heen en weer, na het snoer over een vinger te hebben gehangen, en zeide toen minachtend:

— Dat was dus het lokmiddel? Dan heb je dit meisje toch wel heel slecht leeren kennen. En laat ik je zeggen, man, dat zij binnen een jaar rijkdommen zal bezitten, die haar in staat zullen stellen, zulk een voorwerp iedere maand te koopen, als zij zou willen. Je staat me zeker wel toe dat ik mij over dit snoer ontferm? Zij neemt het toch niet, en het is zonde om het hier te laten rondzwerven.

Raffles liet het snoer doodkalm in zijn zak glijden en vervolgde toen, terwijl hij vlak voor Sabadoni kwam staan:

— Jij was zeker zelf de man met den baard? Je antwoordt niet? Nu, het doet er ook eigenlijk niet toe. Weet je wat Huguet met de viool gedaan heeft?

— De viool? herhaalde Sabadoni toonloos. Ik weet niet wat U bedoelt.

— Die viool is gestolen. Begrijp je wat dat zeggen wil? Dat beteekent dat Caroline nu het eenige middel verloren heeft om in haar onderhoud te voorzien. Wist je er niets van?

— Neen, dat zweer ik! Ik vond haar in haar

woning, slapend of bewusteloos — het is waar dat ik kwam om haar mee te lokken — en ik heb toen van de gelegenheid gebruik gemaakt. Naar de viool heb ik volstrekt niet omgezien.

Raffles en Brand wisselden een veelzeggenden blik — het bleek nu dat Raffles aanstonds de zaken volkomen juist had ingezien.

En Sabadoni loog niet, dat was duidelijk.

Een oogenblik daarna kwam Henderson boven met een klein fleschje in de hand, in papier gewikkeld, hetwelk hij dadelijk aan Raffles ter hand stelde.

Deze ontkurkte het fleschje, liet zich een lepeltje brengen, telde een tiental druppels af, opende niet zonder moeite den mond van het meisje en goot den inhoud van het theelepeltje tusschen de kleine, witte tanden.

Allen keken zwijgend toe, en een kwartier lang bleven aller blikken, zonder dat iemand iets zeide, gevestigd op het stille, bleeke gezichtje van het meisje, waarop langzamerhand wat kleur verscheen. De wimpers begonnen te trillen, de mondhoeken werden even neergetrokken, en eensklaps gingen de prachtige groote oogen open, die een oogenblik verbaasd rondkeken, en toen met een uitdrukking van angst en afschuw gevestigd bleven op Sabadoni.

Toen verscheen er een uitdrukking van de grootste verbazing op haar gelaat, terwijl haar blikken in het vertrek rondgingen, zij richtte zich met moeite een weinig op, bracht de hand aan het voorhoofd en stamelde:

— Wat is er toch met mij gebeurd? Wat is dit voor een kamer?

En eensklaps scheen er iets als herinnering bij haar op te rijzen, want zij slaakte een kreet van schrik, kwam nu geheel overeind zitten, en riep:

— Ik ken deze kamer! Vier dagen geleden was ik er. Het is het huis van dien man, waar ik moest spelen!

Raffles was op haar toegetreden en zeide kalmeerend:

— Je hebt niets te vreezen, lief kind. Ik ben bij je. Wij zullen aanstonds gaan.

— Maar, hoe kom ik hier?

— Dat zal ik je dadelijk wel zeggen! Vertrouw je maar aan mij toe!

— Maar ik ken U in het geheel niet, mijnheer! zeide het meisje, nog altijd verschrikt.

— Je zult me spoedig genoeg leren kennen! En dan zul je me herkennen ook. Wanneer je maar eerst uit dit huis weg bent, mag je doen wat je zelf wilt, maar eerst moeten wij eens ernstig spreken.

Raffles hielp haar opstaan, sloeg haar den kleinen omslagdoek om de schouders, die op de sofa was blijven liggen, en voerde haar het vertrek uit, zonder Sabadoni nog met een

enkelen blik waardig te keuren.

En Henderson en Brand dekten als het ware den aftocht. Dat was eigenlijk overbodig, want de beide bedienden dachten er zelfs niet aan, hun den voet dwars te zetten. Het was maar al te duidelijk dat zij te doen hadden gehad met mannen, die krachtige middelen gebruikten en hardhandig optraden.

Het eigenaardige viertal ging langs de hooftrap naar beneden en ontmoette halverwege de trap den zeer verschrikten concierge, die jammerend uitriep:

— Wat is hier toch te doen, heeren? Wat was dat voor een geraas zooeven?

— Het heeft niets te beteekenen, vriend! gaf Raffles ten antwoord. Je zei ons dat mijnheer Sabadoni geen bezoek had — maar het tegendeel bleek het geval te zijn, en wij zijn het bezoek komen afhalen. Als dat een beetje luidruchtig in zijn werk is gegaan dan mag je de schuld daarvan niet op onze rekening stellen.

En zonder zich verder met den ouden heer op te houden, daalden de drie mannen verder de trap af, bereikten de straat en zaten een oogenblikje daarna in de auto, die snel wegreed.

En binnen in den wagen verhaalde Raffles nu aan het ademloos toelisterende meisje hetgeen er den avond te voren was geschied, en wat hij ontdekt had in haar woning.

Toen hij eindelijk zweeg, boog Caroline het hoofd, met een smartelijke uitdrukking in de oogen, en haar stem beefde toen zij zei:

— Mijn viool! Ik kan niet buiten haar! Wat kan mij de werkelijke waarde schelen, als ik haar toch niet meer bezit! Zij was mijn eenige troost, mijnheer, en ik kan het nog altijd niet gelooven dat mijn stiefvader mij mijn kostelijk instrument zou hebben onttolen.

— Alleen hij kan het gedaan hebben, Caroline! zeide Brand op zachten toon. Hij is nog niet teruggekeerd, sedert hij gisterenavond omstreeks halftien het huis verliet, met de viool, want die is nergens meer teruggevonden.

— Maar wij zullen haar vinden, Caroline, zeide Raffles, en als wij haar eenmaal weer hebben, dan zul je op dat instrument je studies mogen voltooien, en over een jaar zullen wij elkander terugzien in de concertzaal, daarvan ben ik zeker!

— Ik herken Uw stem, mijnheer — het is dezelfde vriendelijke stem van dien avond, maar Uw gezicht is me volkomen onbekend, zei de kleine violiste, verbaasd en nog altijd wat verschrikt. Hoe is dat mogelijk?

— Later zul je het misschien begrijpen, kleintje, zeide Raffles glimlachend. Laat het je voldoende zijn als ik je zeg, dat ik wel genoodzaakt was om mij een weinig te vermommen, toen ik onderzoek naar je verblijfplaats

ging doen. Morgen zal ik mij weer aan je ver-
toonen zooals je mij dien eersten avond gezien
hebt. Maar nu zullen wij eerst wat eten, want
het is al laat, en dan moeten wij eens bespreken,
waar je nu het best kunt wonen, zonder dat die
Sabadoni je weer komt lastig vallen. Hecht je
bijzonder aan het gezelschap van je stiefvader?

Het meisje rilde, en antwoordde verbleekend:

— Ik had een afschuw van hem — ik was
bang voor hem! Als hij dronken was, dan durfde
ik bijna niet met hem thuis te zijn. Ik had
twee stevige grendels voor mijn deur laten
maken, om mij tegen hem te kunnen bescher-
men.

— Nu, ik denk niet dat hij in de Rue de
Saint Sulpice zal terugkeeren, verklaarde Raffles
hoofdschuddend. Maar al deed hij het, je
kunt daar nu niet meer wonen. Het is niet alleen
te gevaarlijk, maar ik wil niet dat je weer in

die armelijke woning terugkeert, al heb je ook
nog zoo je best gedaan, de kamer te verfraaien,
arm kind! Ik weet wel een uitstekend pension,
waar veel jonge meisjes, die hier te Parijs
studeeren, een onderdak hebben gevonden
bij een voortreffelijke vrouw, die als een echte
moeder is voor hare commensaals.

Snel had Caroline de hand van Raffles ge-
grepen en zij had tranen in haar mooie oogen,
toen zij vol dankbaarheid zei:

— Wie gij dan ook zijn moogt, mijnheer, ik
zal U en Uw beide vrienden mijn heele leven
dankbaar blijven. Eerst zijt gij zoo vriendelijk
tegen mij geweest, dien avond, en hebt gij mij
beschermd, en nu hebt gij mij behoed voor het
afschuwelijkste lot. Ten overvloed wilt gij
nog pogen, mij mijn lieve viool terug te brengen.

— En ik zal er in slagen ook, kleine Caroline,
wees daar maar zeker van.

HOOFDSTUK VI.

DE JACHT OP DEN STRADIVARIUS.

Raffles zorgde wel dat hij een ruimen afstand
bracht tusschen het huis van Sabadoni en het
pension, hetwelk hij als verblijfplaats voor
Caroline Huguet had uitgezocht. En niet zoodra
had hij het meisje aanbevolen in de hoede van
een oude dame, die hij zeer goed kende, ofschoon
zij klaarblijkelijk volstrekt niet wist, met wien
zij te doen had, of hij vertrok weder, met de
stellige belofte, haar nog dien dag rapport te
komen brengen.

En het was hem een groote verlichting, toen
hij het beschermend gebaar zag, waarmede de
vriendelijke oude vrouw den arm legde om de
tengere schouders van het meisje, dat aan
haar hoede was toevertrouwd, en dat hier geen
vrienden had.

Nadat Raffles een halve maand pension voor
het meisje vooruit had betaald, verliet hij dus
haastig met Brand het groote huis weer, een
waar toevlucht voor de vrouwelijke vreemde-
lingen, die te Parijs haar studies kwamen vol-
toeien.

Buiten wachtte Henderson met de auto, en
allereerst liet Raffles hem naar een goed res-
taurant in de buurt rijden, want het was reeds
tamelijk laat, en zij waren hongerig.

En niet zoodra had de kellner de bestelling
gebracht, in een hoekje van de reeds bijna
geheel verlaten eetzaal, of Raffles begon:

— Nu moeten wij eens even kriegsraad
houden, vrienden. Er moet hier snel en vlug

gehandeld worden. Je hebt immers zooeven
de politie al gewaarschuwd, Brand?

— Ja, en ik heb een nauwkeurige beschrij-
ving gegeven van het instrument, zooals ik dien
uit den mond van de kleine Caroline heb op-
geteekend. Men zeide mij, dat er zoo spoedig
mogelijk een detective naar het pension zou
worden gestuurd, die een onderhoud zou heb-
ben met het jonge meisje. Het spreekt vanzelf
dat zij alleen over de viool zal praten, en niet
over de ontvoering, want daar hebben ze bij de
politie niets mee te maken, en zij staat trouwens
in geen enkel verband met den diefstal.

— Prachtig! Dan mogen wij het aan de
politie overlaten, de grenzen nauwkeurig te
laten bewaken, en de tien of twaalf stations
van Parijs goed in het oog te houden. Dat is
een werkje dat wij onmogelijk alleen hadden
kunnen opknappen. Daarentegen kunnen wij
dingen doen, die voor de politie juist minder
gemakkelijk uitvoerbaar zijn. Wij kunnen bij-
voorbeeld in al die wijken van Parijs, waar men
handel drijft in oude meubels, wapens, muziek-
instrumenten, munten — dat wil dus zeggen
de geheele buurt rondom het Quartier Latin.
Ook bij de Place de la République is een geheele
wijk bijna uitsluitend ingenomen door soort-
gelijke zaken en winkeltjes.

— Maar ook dat zal de politie wel doen!
meende Brand.

— Ongetwijfeld — maar met weinig succes

moet ik vreezen, Brand! hernam Raffles. Want die lieden zijn sluw, zij ruiken een politieagent of een rechercheur op een kilometer afstand, en zij hebben wel goede schuilplaatsen. Wij echter kunnen het doen voorkomen alsof wij begeerig zijn om dure instrumenten op te koopen. Wij kunnen ons voordoen als schatrijke Amerikanen!

— Een uitstekend idee. — Ik vrees alleen maar dat dat alles ons zeer lang zal ophouden.

— Wat zou dat, als wij op die wijze slechts tot het doel kunnen geraken? riep Raffles uit. Wij zullen vandaag nog beginnen en Henderson zal onze chauffeur zijn. Dat wil zeggen — jij kunt van zijn diensten gebruik maken, want het is beter als wij ons ieder afzonderlijk met de zaak bezighouden. Dat bespaart juist de helft van den tijd. Jij neemt de wijk van de Place de la République voor je rekening en ik ga naar de studentenwijk.

Maar Brand schudde het hoofd en hernam:

— Ik kan mij onmogelijk voorstellen dat wij daar een instrument zullen vinden waarvan die Huguët je de waarde op een millioen francs heeft hooren vaststellen!

— En ik geloof juist van wel, Brand! Ten eerste heeft die Huguët volstrekt geen connectie in die kringen, waar men zulke dure instrumenten pleegt te koopen voor verzamelingen, maar daarentegen wel onder de gewone handelaars in oudheden! En hij zal het zekere voor het onzekere kiezen, al weet hij drommels goed, dat hij dan niet het tiende gedeelte voor de viool zal krijgen, van wat een schatrijke verzamelaar er voor zou betalen.

— Nu, het is in ieder geval te probeeren! Later kunnen wij dan ook nog de adressen afloopen, waar men zeldzame instrumenten koopt!

De drie mannen hadden haastig gegeten, zij waren nu gereed. Betaalden de rekening en daarop reed Henderson hen naar het huis in Montmartre met zijn twee ingangen, en daar besteedden Raffles en Brand wel bijna een uur aan hunne vermomming, die niets te wenschen mocht overlaten, want zij zouden met slimme, en bovendien waarschijnlijk reeds gewaarschuwde handelaars te doen krijgen.

Het was omstreeks drie uur in den middag toen zij, met een tusschenpoos van vijf minuten, het witgepleisterde huisje aan de achterzijde weer verlieten.

Brand zou gebruik maken van de fraaie auto, door Henderson bestuurd, die een eenvoudige maar deftige livrei had aangetrokken, en Raffles zou van alle voertuigen gebruik maken, die maar onder zijn bereik kwamen.

En daar Raffles de prachtige Stradivarius van nabij gezien, en in de handen gehouden had, zoo verkeerde hij eigenlijk in de gunstigste positie,

om haar weder terug te vinden, al had hij Brand dan ook voorzien van een nauwkeurige beschrijving van de kostbare viool.

Raffles moest den Heuvel afdalen, alvorens hij op de Place Blanche een taxi vond, waarvan de chauffeur vrij was en bereid hem naar de tamelijk wel afgelegen wijk der studenten te rijden.

Raffles liet de auto op de Seine stoppen, stapte uit, betaalde den chauffeur, en begon aanstonds met spiedende blikken langs de uitstalkastjes te loopen, die al sedert eeuwen, dag voor dag, met uitzondering van Zondags, zich bevinden op den breeden rand van de balustrade, die de Seinekade afsluit en die begint bij het Ile de la Cité, om door te loopen tot aan de Pont Alexandre.

Daar worden boeken verkocht, oude tijdschriften, munten, postzegels, wapens en de geoefende snuffelaar kan er menigmaal voor weinig geld iets bijzonders buit maken, teneinde zijn verzameling te voltooien.

Maar Raffles vond niets, dat ook maar eenigszins geleek op een vioolkist.

Aan een der stalletjes hingen eenige gitaren en oude banjo's, sommige zonder snaren, andere zonder kam of schroeven — maar het arme kereltje dat er bij stond, zag er zoo erbarmelijk uit, zoo mager en hongerig, dat Raffles wel aanstonds begreep hem niet te mogen verdenken van den aankoop van een echten Stradivarius.

Want hoe gehaast Huguët dan ook mocht zijn, zich zelfs tegen een gering bedrag van de gestolen viool te ontdoen — een tiental duizend goudfrancs zou hij er toch in ieder geval voor vragen.

Maar in het voorbijgaan vroeg Raffles het mannetje toch, teneinde volkomen zeker te zijn:

— Heb je bijgeval niet een Stradivarius voor mij te koop, vriend?

Het arme ventje nam langzaam het houten pijpje uit zijn mond, waarin een heel klein beetje tabak sudderde, keek Raffles wantrouwend aan, en zeide toen nijdig:

— Houd je zuster voor den gek! Wat is een Stradivarius?

Raffles keek het mannetje alleen maar eens glimlachend aan, drukte hem tot zijn groote verbazing een honderd francs biljet in de handen en ging ijlings verder.

Maar spoedig trad hij een der tamelijk breede straten in, die uitloopen op het Panthéon, links en rechts kijkende, en nu en dan een winkel binnentredend, waarvan de uitstalling hem bewees, dat de eigenaar heel wat kapitaal in zijn zaak had gestoken, omdat er echte Watteau-miniaturen, echt porselein van Sèvres, en echte paneeltjes van Rubens en Van Dijk,

verder schetsen van Rembrandt stonden of hingen — kortom voor een waarde van vele honderdduizenden en toch schijnbaar achteloos door elkaar geworpen, alsof het waardelooze oude rommel was.

En Raffles moest voorzichtig te werk gaan, niet aanstonds met de deur in huis vallen, hetgeen hem tamelijk lang ophield.

Maar omtrent een uur later geschiedde er iets, waarop hij in het minst niet had kunnen rekenen, en dat aanstonds een geheel andere, volkomen onverwachte wending aan den loop van zijn onderzoekingen gaf.

Want hij had nauwelijks den hoek omgeslagen van de Rue du Panthéon, een tamelijk on aanzienlijke straat, of hij stuitte drie huizen verder op een troepje nieuwsgierigen, winkelmisjes, studenten, concierges, winkelende huismoeders, die allen een oud smal huis aangaapten, in de benedenverdieping waarin een winkel in oudheden gevestigd was, zooals men ze in die wijk bij dozijnen vindt, waar de studenten zoo menigmaal genoodzaakt zijn, zich van kostbare familiestukken te ontdoen.

Voor de deur stond een agent op post, die heel kalm een praatje maakte met een knap meisje, en het alle gewenschte inlichtingen verschaftte.

Raffles kwam haastig naderbij en — zag juist een tweeden agent te voorschijn treden uit een zeer smal steegje, niet meer dan een slop, dat zich naast het huis uitstrekte.

En hij hoorde hoe de man tot zijn collega zeide:

— Ja, het is zooals de rechercheur wel dacht. De kerel is hier het slop ingegaan, over de schutting van een binnenplaats geklauterd, en van achteren het huis binnengekomen. Hij moet den waakhond hebben neergelegd met een windpistool en het dier was direct dood, zonder een kik te hebben geven.

— Dat bewijst in ieder geval, dat hij op de hoogte was van de plaatselijke gesteldheid! zeide de andere agent wijsgeerig. Hoe is het nu met den man?

— Hij is zoo juist bij kennis gekomen, maar hij is er leelijk aan toe! Ze hebben hem een groot gat in zijn hoofd geslagen.

Raffles had zich een weg gebaand door een troepje nieuwsgierigen en vroeg met de grootste spanning, voorvoelende dat hij hier belangrijke zaken zou vernemen:

— Wat is er gebeurd, vriend? Een inbraak?

— En een goeie, mijnheer! antwoordde de agent beleefd. De halve winkel is leeggehaald.

— En Contran zegt, dat ze hem geruïneerd hebben, dat hij maar liever direct dood zou willen gaan, zeide de andere agent, die zooeven uit het slop was gekomen, hoofdschuddend.

Er moet een viool bij zijn geweest, van ik weet niet hoeveel geld. Tenminste dat zegt hij! Maar geloof jij dat er violen bestaan waar ze een millioen voor betalen?

— Ja, daar heb ik wel eens van gehoord! hernam de agent voor de deur rustig. Je begrijpt niet hoe het mogelijk is, maar het bestaat! Bestaat het niet, mijnheer?

— Het komt wel eens voor! antwoordde Raffles, die met eenige moeite zijn opwindning bedwong. Wat was het voor een soort?

— Precies weet ik het niet meer, maar Contran roept altijd maar van iets dat met Strida of Stradi begint.

— Een Stradivarius! hielp Raffles hem op weg, terwijl zijn oogen begonnen te glanzen. Had hij dat instrument al lang?

— Ik geloof dat hij er zich liever niet over uitlaat, maar hij zegt dat hij het pas gisterenavond gekocht heeft, toen zijn zaak eigenlijk al gesloten was.

— Noemde hij een prijs? vroeg Raffles vol spanning.

— Dat wil hij niet zeggen! Daarover houdt hij stijf zijn mond! Hij verklaart alleen maar dat het ding op zijn minst een millioen francs waard is — al zijn het dan geen goudfrancs!

— Kan hij een beschrijving geven van den inbreker?

— Neen, hij werd plotseling overvallen, juist toen hij uit zijn bed wilde komen, omdat hij gerucht meende te hooren. Er staat alleen maar een nachtluchtje in zijn slaapkamer en hij was nog half suf van den slaap.

— Was er maar één inbreker?

— Ja, dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen! Maar wij gelooven dat er twee geweest moeten zijn! Eén man zou in zulk een korten tijd onmogelijk zooveel werk hebben kunnen verzetten!

— Zijn er veel voorwerpen gestolen?

— Heel weinig — maar dan ook heel dure! Tenminste dat zegt Contran. Een paar miniaturen zijn er gestolen, en dan hebben ze bovendien de brandkast nog opengemaakt, een oud ding, dat niet veel tegenstand bood.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken met de nagels van zijn vingers in de handpalmen gedrukt, tornend tegen het lot, dat hem te laat naar dezen winkel had gedreven.

Maar zijn gedachten werkten snel, en eensklaps zeide hij tot den agent die voor de deur op post stond:

— Het zal je wel bekend zijn, vriend, dat vanmorgen aan alle politiebureaux bericht is gegeven van den diefstal van een Stradivarius?

— Zeker mijnheer, dat weet ik! antwoordde de man, eenigszins verbaasd. Ik kan me echter niet begrijpen, hoe U dat weet!

— O, ik heb connecties! antwoordde Raffles glimlachend. Maar heb je wel eens bedacht, dat de viool, die hier vannacht gestolen werd, zeer goed dezelfde kon zijn, die uit de woning van juffrouw Caroline Huguet werd ontvreemd?

De agent keek Raffles met wijdgeopenden mond een oogenblik zeer verwonderd aan en riep toen uit:

— Dat is zeker heel best mogelijk, mijnheer!

— Ik ga zelfs nog verder! Ik acht het waarschijnlijk, dat ook de dief dezelfde is, die de viool voor de eerste maal heeft gestolen, dat wil dus zeggen de stiefvader van het meisje, Charles Huguet!

— Maar waarom zou hij dat doen, mijnheer, als hij de gestolen viool al voor een goed prijsje verkocht heeft?

— Wel, hij kan heel goed berouw hebben gekregen, omdat hij vond dat de koopsom veel te laag was! Of misschien heeft de man, die zijn medeplichtige werd, vannacht hem wel op die gedachte gebracht!

— Dat zou hij dus aan een derde hebben verraden, riep de agent op een toon van ongeloof.

— Dronkenlappen praten wel eens vaker hun mond voorbij, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Maar hoe krijgen we daaromtrent zekerheid?

— Op een heel eenvoudige wijze, en het verbaast mij eenigszins, dat de politie daar nog niet aan gedacht heeft! antwoordde Raffles. Het spreekt vanzelf dat Contran boekhoudt! Natuurlijk noteert hij dergelijke zeer gewichtige aankopen. Gij hebt dus niets anders te doen dan naar zijn winkelboek te zoeken.

De agent staarde Raffles een oogenblik niet heel erg snugger aan, verdween toen eensklaps in den winkel, die geheel overhoop scheen te zijn gehaald en bleef een tien minuten weg, terwijl de nieuwsgierigen dadelijk door elkander begonnen te kakelen, en de zaak van dit nieuwe gezichtspunt uit, aan een verdere bespreking onderwierpen.

Toen keerde de agent weder terug, en zeide, met een klank van bewondering in zijn stem:

— Dat was geen slecht denkbeeld van U, mijnheer! Ik vond het winkelboek, in een stevig gesloten winkella, en daar staat de aankoop van gisteren genoteerd.

— En mag ik weten wat hij er voor betaald heeft?

— Vijftienhonderd goudfrancs, mijnheer!

— Die sluwe schelm! riep Raffles vol verontwaardiging uit. De viool is zeker het honderdvoudige waard van die som!

Er gingen kreten van ongeloof op, er werd zelfs hier en daar luidkeels gelachen, maar Raffles ging met stemverheffing voort:

— Ik zeg U dat het een echte Stradivarius was, want ik heb het instrument in de handen van het meisje gezien! Van deze violen bestaan er misschien nog vijftien of twintig op de geheele wereld, en zij zijn bijna niet meer te betalen! En ik herhaal nu met nog meer overtuiging dan zooeven: de oorspronkelijke dief van de viool heeft iemand ontmoet die er verstand van heeft, heeft gebabbeld, den prijs genoemd, de ander heeft hem voor een ezel uitgemaakt, en samen hebben zij het plan gemaakt, die domheid te herstellen, dubbel en dwars! De dief was hier reeds geweest voor den verkoop, hij kende dus den winkel, hij wist dat er een waakhond was en waar die lag, hij was dus de aangewezen persoon om de leiding te nemen! En dit zeg ik je, agent — zoek naar Charles Huguet, arresteer hem, en je hebt tegelijkertijd den inbreker van vannacht in handen!

De agent was bleek geworden van opwinding bij het hooren van deze woorden, de beide beambten raadpleegden elkander met een blik, en toen vloog dadelijk nummer twee weg om in den eersten den besten winkel te gaan telefoneeren naar het hoofdbureau van politie.

En intusschen zeide agent nummer één tot Raffles:

— Als u gelijk hebt, mijnheer, dan zal hij ons niet ontsnappen! Want alle stations worden al een paar uur lang bewaakt, en geen muis zou in een trein kunnen stappen, of wij zouden het weten! Het signalement van Huguet is ook overal verspreid, en als hij hier in Parijs blijft, dan kan het onmogelijk lang duren of wij hebben hem beet!

— Maar hij zal niet lang in Parijs blijven! zeide Raffles hoofdschuddend. Hij moet natuurlijk begrijpen, dat hij de viool hier thans niet meer van de hand kan doen, nu men gewaarschuwd is. Hij heeft een zeer gevaarlijk spel gespeeld, en de grond zal hem hier te heet onder de voeten worden.

Nog terwijl Raffles dit zeide, kwam de tweede agent weer van zijn boodschap terug, en mengde zich in het gesprek met de woorden:

— Misschien probeert hij wel naar Londen te gaan!

— Naar Londen? riep Raffles verrast! Waarom juist daarheen?

— Omdat zijn medeplichtige een Engelschman is!

— Waaruit blijkt dat?

— Terwijl hij werd neergeslagen heeft Contran hem hooren vloeken, en dat gebeurde in het Engelsch, daarop wil hij zweren, en hij sprak ook een paar woorden in het Fransch tot Huguet met een sterk buitenlandsch accent.

Dat hoorde Contran nog, voor hij het bewustzijn verloor.

— En waaruit leid je af, dat Huguet die onbekende naar Londen zal willen vergezellen?

— Hij zou wel gek zijn als hij hem uit het oog verloor, mijnheer, antwoordde de agent. Je behoeft toch maar niet iedereen te vertrouwen! Ze zullen wellicht probeeren, daarginds alles van de hand te doen, en dan de buit te deelen! Ze hopen waarschijnlijk dat het bericht van de inbraak niet zoo spoedig tot Londen zal zijn doorgedrongen.

Een oogenblik stond Raffles nog in gedachten verzonken, en toen vroeg hij eensklaps:

— Heeft men ook de vliegvelden gewaarschuwd?

— De vliegvelden? herhaalde de agent bij de deur bedremmeld, terwijl hij zich achter het oor krabde. Dat zou ik niet durven zeggen, mijnheer! Ik weet niet of men daaraan wel zoo spoedig heeft gedacht!

— Als het niet zoo is — dan vrees ik dat er een groote nalatigheid is begaan, hernam Raffles op ernstigen toon, en hij wendde zich om, om heen te gaan, — want ik moet je mededeelen, mijn vriend, dat er vanmiddag om drie uur vijftien een gewone passagiersvlieg-machine naar Londen is vertrokken.

HOOFDSTUK VII.

EEN BLOEDIG EINDE.

Raffles liet geen tijd verloren gaan. Hij begreep wel dat er aanstonds gehandeld moest worden, als hij niet wilde dat het onherroepelijk te laat zou zijn, want eenmaal in de reuzenstad Londen, zouden de dieven zeer moeilijk zijn terug te vinden, en er zijn daar genoeg opkoopters, die op sluwe wijze zulk een kostbaar instrument van de hand weten te doen, en die desnoods een jaar kunnen wachten, alvorens tot den verkoop over te gaan.

Vijf minuten later wist hij, dat het ergste waarop hij had kunnen rekenen, inderdaad was geschied.

Met onbegrijpelijke kortzichtigheid hadden de politieautoriteiten wel alle stations doen bewaken, ook die naar de voorsteden, maar aan de beide groote vliegvelden hadden zij niet gedacht.

En van het vliegveld van le Bourget was inderdaad om kwart over drieën een vlieg-machine vertrokken, waarin vijf passagiers hadden plaats genomen, en daaronder bevonden zich er twee, waarvan er een volkomen beantwoordde aan het signalement, hetwelk Raffles zoo nauwkeurig mogelijk opgaf aan den stationschef van het vliegveld.

Het vertrek had ruim drie kwartier geleden plaats gehad! Het was dus nog niet te laat om te handelen, wanneer men snel en doortastend optrad! De tegenwoordige vliegmachines zijn zeer snel, maar er bestaat iets, dat het in snelheid toch nog verre wint — en dat is de telegraaf.

Raffles stelde zich dus onmiddellijk telefonisch in verbinding met het hoofdbureau van politie, deelde mede wat het toeval hem onthuld had en gaf den raad, onmiddellijk

draadloos een telegram naar het vliegveld bij Londen te zenden, met het verzoek de beide schelmen bij de landing onmiddellijk te arresteeren.

Maar hierbij liet Raffles het niet, want hij was nog niet gerust omtrent den afloop.

Niemand kon immers zeggen, hoe ingewikkeld en tijdroovend somtijds de formaliteiten zijn, die gepaard gaan met de uitvaardiging van een bevel tot arrestatie.

Hij wilde dus zelf ter plaatse zijn, en handelend optreden als het noodig was.

Was dit dan mogelijk?

Zonder twijfel, want Raffles bezat vlak bij Parijs nog altijd zijn eigen vlieg-machine, „Duivel der Lucht”, die zooals hij thans herbouwd was, gemakkelijk zeshonderdvijftig kilometers kon halen.

Het was dus nu zaak, onverwijld naar het kleine plaatsje te gaan, waar de vlieg-machine zich veilig bevond in de ledige schuur van een bevrienden boer, en naar Londen te vertrekken.

Het is waar dat hij daarbij Brand en Henderson moest achterlaten, maar hij zou onmiddellijk een telegram naar het kleine huis in Montmartre zenden, ten einde zijn trouwe metgezellen te waarschuwen, opdat zij hem onmiddellijk, met de eerste de beste vlieg-machine, naar Londen zouden volgen.

Op deze wijze zou er dan een onverwacht einde komen aan het verblijf in Parijs, maar niets belette Raffles immers, wanneer hij maar verkoos, terug te keeren.

Raffles trad een garage binnen, koos daar een van de snelste wagens die er maar te krijgen was, en nam zelf achter het stuurwiel plaats,

terwijl de chauffeur die den wagen terug zou rijden, naast hem ging zitten.

En ofschoon deze man gaarne haalde uit zijn wagen wat er in zat — hij verklaarde later, een zucht van verlichting te hebben geslaakt, toen de auto eindelijk stilhield op de plaats van bestemming, want de klant leek wel krankzinnig, en had als een echte duivel gereden — zoowat honderd kilometer per uur gemiddeld!

Hij was echter tevreden met zijn groote fooi, en reed opgewekt terug, al was het dan heel wat minder snel dan hij gekomen was.

En er waren nog geen tien minuten verlopen sedert Raffles de boerderij was binnengetroten, of behulpzame handen hadden de schuurdeuren geopend, de machine naar buiten gereden en onder de leiding van Raffles de draagvlakken weder op hun plaats bevestigd.

En toen Raffles zijn horloge eens raadpleegde, terwijl de groote schroef met razende snelheid begon te draaien, toen zag hij, dat hij een kwartier speling had — ten minste wanneer alles goed ging.

En daar steeg de Duivel der Lucht reeds omhoog alsof een arend opvloog van zijn nest, en was met een ongehoorde snelheid uit het gezicht verdwenen.

Het uitzicht was dien dag bijzonder helder, en zelfs boven het Kanaal, hetwelk Raffles binnen een half uur bereikte, hing slechts een zeer ijle, zilveren mist, die het uitzicht slechts weinig belemmerde. Raffles was opzettelijk tot op groote hoogte gestegen, en tot tweemaal toe passeerde hij een vliegmachine, die hem tegemoet kwam, omstreeks duizend meters lager. Een daarvan was een Fokker van de K. L. M., de tweede een Junker van een Duitsche Maatschappij, op weg naar Malmö.

Stellig zouden de bestuurders van die toestellen zich zeer verbaasd hebben over dat vreemde toestel, dat daar met de snelheid van een kanonskogel over hen heenvloog, maar daarom bekommerde Raffles zich ditmaal niet — zij moesten maar denken wat zij verkozen.

Van tijd tot tijd keek hij opnieuw op zijn horloge.

En toen hij, na vijf kwartier te hebben gevlogen, voor de laatste maal zijn uurwerk raadpleegde, bevond hij, dat hij binnen enkele minuten de Engelsche vliegmachine moest hebben ingehaald, die de twee dieven overbracht.

En Raffles had goed gezien! Want daar, diep onder hem, vloog een van die groote, stevig gebouwde machines, met drie motoren en een dubbel stel draagvlakken, welke den geregelten dienst tusschen Parijs en Londen onderhouden, zonder eenig tusschenstation.

Men bevond zich toen reeds boven het land, en

de krijtrotsen lagen reeds ver achter de beide machines. Aan den horizon doemde de grens van de onmetelijke huizenzee die Londen heet, reeds op.

Raffles wist dat de machine van den geregelten dienst slechts over een gering deel van den oceaan van huizen zou heenvliegen, teneinde het vliegveld te kunnen bereiken.

Het was zijn doel, de snelheid van de machine nog wat op te drijven, teneinde voor de andere het vliegveld te kunnen bereiken, toen er plotseling iets voorviel, dat hem dwong, de hand weder van den kleinen hefboom te nemen, die den toevoer regelde van het ontplofbare gasmengsel.

Er scheen iets niet in orde te zijn met den grooten, mechanischen vogel daar beneden!

Tot zijn verwondering zag Raffles hoe het toestel op een ongewone wijze schommelde, en eerst schreef hij het toe aan een andere luchtgesteldheid daar beneden, aan een luchtkolking, door de Franschen „remous” geheeten, want hierboven was het volkomen stil en rustig, maar spoedig moest hij die opvatting laten varen, want het was maar al te duidelijk dat er iets aan het toestel haperde en dat dit niet in verband stond met de gesteldheid van de atmosfeer.

Raffles had nu zelfs zijn kijker niet meer noodig om duidelijk te kunnen zien dat de middelste schroef reeds stilstond, terwijl de rechter veel langzamer draaide dan hij moest doen.

Dit had tengevolge, dat het toestel uit de richting raakte, daar de linkerschroef het met geweld poogde om te draaien, zoodat de bestuurder alle moeite der wereld had, om met behulp van zijn richtingsroer zijn zwaar toestel rechtuit te doen vliegen.

Maar het was duidelijk dat deze eene motor het zwaarbeladen toestel niet in de lucht kon houden, en aan zekere manoeuvres bemerkte Raffles, die nu de snelheid van zijn eigen machine zeer aanzienlijk verminderd had, dat de piloot klaarblijkelijk naar een goed landingsterrein zocht, om daar een noodlanding te kunnen maken.

Een kreet van ongeduld en teleurstelling ontsnapte hem.

Want dit betekende, dat de beide schelmen nogmaals den dans zouden ontspringen.

Zeker, Raffles kon ook pogen, op hetzelfde veld neer te strijken, maar Huguet en zijn medeplichtige zouden zeker zijn komst niet afwachten, en dadelijk de vlucht nemen.

Raffles liet de Duivel der Lucht omlaag schieten als een sperwer, die zich op zijn prooi werpt, en volgde zoo nauwkeurig mogelijk de bewegingen van het andere vliegtuig, dat inderdaad meesterlijk door den piloot bestuurd werd,

voor zoover dit mogelijk was, nu alle drie de motoren waren afgezet.

De bestuurder van het groote toestel scheen eindelijk een plek ontdekt te hebben, waar een noodlanding niet al te groote gevaren zou opleveren.

Het was een tamelijk uitgestrekte akker, gelegen aan een landweg, die zich noordwaarts uitstreckte, eindeloos, tot hij zich aansloot bij een breederen weg, die naar de Metropool voerde.

En voordat Raffles nog goed en wel wist wat er geschiedde, was de Handley-Page neergeschoten, en geland — maar blijkbaar niet al te vlot, want het toestel hing volkomen schuin, en een der schroeven had zich in den grond geboord.

En nu moest Raffles zelf nog een goede landingsplaats uitzoeken, waarmede vijf kostbare minuten verloren gingen.

Toen streek ook zijn toestel neer op hetzelfde weiland, drassig en al zeer ongeschikt voor een landing van een zoo'n zwaar toestel.

Zijn eigen lichte machine landde gelukkig vlot, Raffles liet de spoor slepen, die als een rem werkte, en reeds na dertig meters stond de machine stil.

Daar op het weiland was het een gekrioel van zeer geschrokken reizigers, landarbeiders en nieuwsgierigen, die in allerijl waren komen toelopen.

Raffles snelde op het groepje toe — maar vruchteloos zocht hij naar de beide mannen, die hem hier hadden gebracht, en toch was hij zeker, dat zij zich in de machine hadden moeten bevinden.

Plotseling ving zijn oor een bekend gerucht op — het snorren van een automobielmotor! En toen hij het oog wendde naar den smallen landweg, zag hij daar juist een Fordje in beweging komen, open, met twee mannen er in, maar zij waren te ver weg om hen te kunnen herkennen.

— Die drommelsche schavuiten! bromde Raffles tusschen de tanden. Zouden zij mij nog ontkomen?

Hij liep den eigenaar van het land tegemoet, die juist van den weg terugkeerde, en binnen tien seconden kende hij zijn nieuwen tegenslag; de boer had zijn Fordje inderdaad voor een goeden prijs verhuurd aan de twee heeren, die zooeven de noodlanding hadden meegemaakt, en een daarvan was een Franschman, met rood haar, en heel slechte tanden — met een langen kist van geel leder bij zich, heel oud, en Raffles wist wat hij weten wilde.

— Heb je nog een auto, man? vroeg hij haastig. Ik betaal je er voor wat je maar hebben wilt!

— Neen mijnheer, ik had niets dan dat Fordje! Maar — als ik U soms kan dienen met

een motorfiets? Mijn meesterknecht zal hem wel willen afstaan, als U er goed voor betaalt.

— Ik koop ze voor het dubbele van de waarde, toen ze nog nieuw was, antwoordde Raffles eenvoudig, en terwijl hij op de motorfiets toeijlde, schreeuwde hij tot den boer, die hijgend naast hem liep, geheel overstuurd door dit plotselinge voorval op zijn land:

— Breng mijn machine in een van je schuren! Ik ben graaf Palmhurst. Ik zal je voor het bewaren betalen wat je maar vraagt. Morgen zal ik ze denkelijk komen halen. Ik moet nu volstrekt die twee heeren achterna — schurken van de ergste soort, die waarschijnlijk wel aan andere dingen zullen denken dan je je Fordje terugbrengen.

Nog onder het loopen had Raffles zijn portefeuille uitgehaald, en eenige bankbiljetten gingen over van zijn hand in die van den grinnikenden eigenaar van het motorrijwiel, die een voortreffelijken koop sloot dien dag.

Want het was een oud fietsje, dat hijgde en kreunde als een amechtige jichtlijder, terwijl Raffles het over den stoffigen landweg dreef, en het was maar goed dat die weg volstrekt geen zijpaden had, want het duurde een vol kwartier voor hij de Ford in het oog kreeg — die het hoogstwaarschijnlijk niet lang meer zou maken.

Toen begon een achtervolging, waaraan Raffles nog lang zou denken!

Meer dan twee uren, totdat de duisternis reeds begon te vallen, reed hij maar achter dat Fordje aan, eerst langs den landweg, toen langs den straatweg, vervolgens door een voorstad van Londen, ten slotte door een van die ellendige, trieste wijken, waar de armoede voor altijd haar troon schijnt te hebben opgeslagen.

En toen hij eindelijk het totaal uitgeputte motorrijwiel rust kon geven, toen zag hij de twee mannen met de lange, lederen kist en nog andere tassen een huis binnengaan in een smalle, morsige straat, waar de lantarens reeds waren ontstoken, en nadat zij het Fordje hadden gestald in een garage, waar Raffles ook onmiddellijk zijn rijwiel ging opbergen.

Hij had het huis nauwkeurig in het oog gehouden, en keek nu aanstonds naar een politieagent om, want alles was zoo vlug gegaan dat hij zich niet had kunnen wapenen — en men kon er van op aan, dat die Huguët en zijn Engelsche medeplichtige zich tot het uiterste zouden verdedigen.

Het duurde echter wel een kwartier, voor hij, in een zijstraat, zulk een ordebewaarder tegenkwam, en onmiddellijk stelde hij dezen, voor zoover het noodig was, op de hoogte. Het eerste wat de man deed, was, zich te overtuigen of men hem niet voor den gek hield. Hij telefo-

neerde aanstonds naar het vliegveld — en daar was juist een uur geleden het telegrafisch verzoek ontvangen, Huguet aan te houden en uit de persoonsbeschrijving begreep de agent onmiddellijk, dat de heer die zijn hulp had ingeroepen hem inderdaad niets op de mouw had gespeld, en voorts dat de zaak zeer ernstig was.

— Dan moet ik er hulp bij hebben, mijnheer, zeide de man zacht, toen hij den winkel weder uittrad, waar hij had getelefoneerd. Ik ken het huis wat U mij hebt aangewezen. Daar woont, op de vierde verdieping, Mike Bliss. En als hij het inderdaad is, die aan dit zaakje heeft meegedaan, dan hebben wij te doen met een heel gevaarlijken schurk, die zeker van zich zal afbijten! Een oogenblikje dus!

De agent ging weer naar binnen, telefoneerde opnieuw, en na verloop van omstreeks een kwartier, waren er in de smalle, donkere straat, zes stevige agenten bijeen.

— Ik treed op namens het bestolen meisje, zeide Raffles, toen de bobbies zich gereed maakten tot de arrestatie. Wilt gij mij toestaan U te vergezellen?

— Daar is niets tegen, mijnheer! antwoordde de agent, dien Raffles het eerste had aangesproken.

En daarop snelde het troepje de straat in, waar het huis van Mike Bliss stond, de deur werd geforceerd, en zij liepen zoo snel mogelijk de trap op, teneinde Huguet en Bliss te kunnen verrassen.

Maar zes agenten loopen nu eenmaal niet zonder eenig gerucht te maken een oude smalle trap op. Toen de eerste agent de kruk van een deur greep, en die vruchteloos omdraaide, klonken daar achter gedempte vloeken, en Raffles hoorde duidelijk in het Engelsch zeggen:

— Vervloekt! Te laat! Daar heb je ze al! Hoe kan dat bestaan! Neem den boel op — en dat touw, Franschman! Vlug een beetje, ezel! Ik weet een uitweg!

— Doe open, Bliss, of wij schieten door de deur! beval de agent met luide stem.

Een vreeselijke vloek was het eenige antwoord, en toen werd het daarbinnen stil.

— Ze zullen langs het dak trachten te ontvluchten! schreeuwde de agent. Druk de deur in, jongens.

Uit alle macht wierpen tegelijkertijd drie agenten zich tegen de deur, maar die was stevig, en ze bezweek pas na herhaalde pogingen.

Toen zij krakend was opengevlogen, stormden de agenten een stikdonker vertrek binnen, en hun zaklantarens moesten dienst doen, alvorens zij de smalle ladder bemerkten, die naar een klein dakluik voerde.

Zonder zich te bedenken klauterden allen maar boven — maar slechts ten koste van een

gewonde, want de eerste man kreeg een schot in den rechterarm, zeker op verren afstand gelost, te oordeelen naar de rosse vlam.

— Daar zijn zij! schreeuwde Raffles opgewonden, wijzend naar twee donkere gedaanten heel aan het einde van het dak, die op hetzelfde oogenblik verdwenen.

De agenten hadden tegen, dat zij de omgeving niet kenden, en het duurde dan ook wel tien minuten voor zij het uiteinde van het blok hadden bereikt, en daarbij telkens over schoorsteenpotten en draden moesten heen-stappen, eens zelfs moesten heenspringen over een nauw slop, hetwelk twee huizen van elkander scheide.

Ten slotte kwamen zij aan den rand van het blok huizen, en daarmee aan een tamelijk breede zijstraat en zij kwamen juist op het oogenblik dat Huguet zich gereed maakte, bevend en doodsbleek den overtocht te wagen, met behulp van een stevig touw, aan het einde voorzien van een sterken haak, hetwelk Bliss met groote behendigheid naar de overzijde had weten te werpen, zoodat de haak achter den dakrand bleef vastzitten.

Hijzelf was reeds aan de overzijde, en aan zijn voeten lagen enkele zwarte voorwerpen, die hij waarschijnlijk had medegevoerd, de kist met de kostbare viool en een valies.

En toen gebeurde het afschuwelijke.

Huguet had zich nauwelijks een meter ver van het dak voortgepalmd, en Raffles zag den doodsangst op zijn vertrokken dronkemansgezicht, toen er iets kraakte — het touw schoot aan dezen kant los van den schoorsteen en in een grooten boog viel het lichaam omlaag, en pas toen zijn ribben ingedrukt werden tegen den muur van het huis aan de overzijde, liet de ongelukkige het touw los en viel van een hoogte van tien meter op de puntige keien naar beneden.

Dol van woede schoot Bliss tot tweemaal toe zijn revolver af op de agenten, onder het uitstooten van afschuwelijke vloeken — en toen legde een welgericht schot van een der bobbies hem neer.

Hij kwam wankelend een stap naar voren, zijn voet bleef haken achter den dakrand, en viermaal om zijn eigen as buiteland, stortte ook hij omlaag — en daar rustten de beide lijken broederlijk naast elkander, bloedend uit vele wonden.

Omstreeks een week daarna bevond de kleine Caroline zich in Londen, weder in het bezit van haar viool, en onder de hoede van haren geheimzinnigen beschermer, staande aan het begin van het pad, dat haar binnen een jaar naar een roem zou voeren.

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN